

Dünya Klasikleri

Demir Yolu Çocukları

Edith Nesbit

Demir Yolu Çocukları

Edith Nesbit

Çeviren

Hatice Babavatan

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkokul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Demir Yolu Çocukları

Erdem Yayın Grubu: 60
Erdem Çocuk: 60
ISBN: 978-975-501-337-4

Genel Yayın Yönetmeni

Melike Günyüz

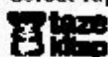
Çeviren

Hatice Babavatan

Resimleyen

Mert Tugen

Görsel Yapım

© 2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kasa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

13. Baskı: İstanbul, 2018

Baskı: Alfabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.

İlhitelli OSGB Mah. Enköop 1. Sok. No: 1B/-1

Bağcılar/İstanbul T: 0212 485 21 25

Matbaa Sertifika Numarası: 34185

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.

Bağcılar Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26

Bodrum Kat: 34480 Bağcılar/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr

Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Demir Yoluna Yolculuk

Onlar, aslında demir yolu çocukları değildi. Trenleri, sadece piyeslere veya hayvanat bahçesine gitmek için bir araç olarak görüyorlardı. Onlar sıradan şehir çocuklarıydı. Alışılmış kırmızı kiremitli villalardan birinde anne ve babalarıyla yaşıyorlardı.

Üç kardeşiler. Roberta, en büyükleriydi. Anneleri çocukları arasında ayrım yapmazdı. Ama böyle bir ayrım mümkün olsaydı Roberta annesinin göz bebeği olurdu. Ondan sonra büyüyünce mühendis olmak isteyen Peter geliyordu. En küçükleri ise Filis'di. Anneleri daima çocuklarıyla birlikteydi. Onlarla oynamak, ödevlerine yardım etmek ve kitap okumak için her zaman hazır beklerdi. Onlar ihtiyaç duydukları şeyleri her zaman rahatça bulabilen üç şanslı çocuktuk: Güzel giysiler, sıcak bir yuva, kucak dolusu oyuncak... Çok iyi yürekli ve kibar bir bakıcıları ve James adında bir köpekleri

vardı. Babaları da mükemmel bir insandı. Çocuklarıyla oyun oynamaya her zaman hazırdı.

Çok mutlu olmaları diye düşünüyorsunuz. Gerçekten de çok mutluydular. Ama Kırmızı Villa'daki güzel hayatı bırakmak zorunda kalıp da hayatları tamamen değişene kadar bu mutluluğun farkında bile değildiler.

Bu korkunç değişiklik çok ani oldu.

Peter'in doğum günüydü. On yaşına basmıştı. Gelen hediyeler arasında tahmin edemeyeceğiniz güzellikte oyuncak bir lokomotif vardı.

Lokomotifin cazibesi üç gün sürdü. Ya Peter'in deneysizliğinden ya da Filis'in oyuncakın üzerine bastırarak oynamasından makine aniden patlayarak bozuldu. Herkes üzülmüştü buna fakat asıl incinen Peter'in duyguları olmuştu.

Oyuncağı tamir edebilecek olan babasıydı. Ama o da üç dört gündür şehir dışındaydı. Bu nedenle Peter onu beklemek zorundaydı.

Babasının geldiği ilk gün Peter, bencillik etmeyerek onun yemeğini yemesini bekledi. Kırılan oyuncakından ona hiç bahsetmedi.

Sonunda annesi babasına şöyle dedi:

– Canım, eğer dinlendiysen sana büyük demir yolu kazasını anlatıp fikrini almak istiyoruz.

– Peki, anlatın bakalım, dedi babası.

Peter üzüntülü hikâyeyi anlattı ve oyuncaktan arta kalanları gösterdi.

– Hımm, dedi babası oyuncacı dikkatle incelerken.

– Hiç umut yok mu, diye sordu Peter, hafif titrek bir sesle.

– Umut mu? Çok!.. Ama umudun yanında başka şeyler de lazım, biraz lehimle yeni bir supap mesela, dedi babası neşeyle.

O sırada ön kapı çalındı.

İçeriye kıvılcıklı oda hizmetçisi Rut geldi. İki kişinin beyefendiyi görmek istediklerini söyledi. Gelen bu iki kişi orada o kadar uzun süre kaldılar ki herkes iyiden iyiye meraklandı. Anlaşılan kötü giden bir şeyler vardı.

Çocuklar bunu, sonraki günlerde annelerinden öğrendiler.

– Canlarım, sizlere bir şey anlatmak istiyorum. Geçen akşam gelen adamlar çok kötü haberler getirdiler. Babanız bir süre için evden uzakta olacak. Olaylar beni çok üzdü, hepinizden bana yardımcı olmanızı istiyorum, dedi.

– Peki anneciğim, sana nasıl yardımcı olabiliriz, diye sordu çocuklar.

– Mesela birbirinizle kavga etmeyerek bana yardım edebilirsiniz, dedi anneleri.

Çocuklar hep bir ağızdan,

– Kavgı etmeyeceğiz. Sana söz veriyoruz, dediler.

Birkaç hafta boyunca evde hiç alışılmadık olaylar olmaya devam etti.

Anneleri neredeyse her zaman dışarıda oluyordu. Yemek saatleri ise çok sıkıcı geçiyordu. Hizmetçinin işine son verilmişti. Bu arada Emma hala onları ziyarete gelmişti. Çocukları kontrol altında tutmak gerektiğine inanan Emma hala ile birlikte olmak çocuklar için hiç de eğlenceli değildi. Bunun yerine evdeki hizmetçilerle oynamayı tercih ediyorlardı. Aşçı, eğer iyi günündeyse komik şarkılar söylerdi. Ev hizmetçisi onlara gücenmemişse yeni yumurtlamış bir tavuk taklidi yapardı.

Bir gün Peter, banyo kapısının önünde bir aptal tuzağı hazırladı. Rut, tuzağı görünce Peter'i çağırıp kulaklarını çekti.

– Seni gidi küçük yaramaz kuzu. Eğer davranışlarını düzeltmezsen sen de ileride babanın yanına gidersin. Seni baştan uyarayım, dedi kızgın kızgın.

Roberta bunu annesine anlattıktan sonraki gün Rut'un işine son verilmişti.

Sonra annesinin günler boyunca yataktan çıkamadığı, her zaman doktor çağırmak zorunda kaldıkları günler geldi. Çocuklar evin içinde çaresizlik içinde dolanıyor, dünyanın sonunun geldiğini sanıyorlardı.

Anneleri bir sabah kahvaltıya indiğinde çok solgun görünüyordu, yüzünde kırışıklıklar belirmişti. Elinden geldiğince gülümsemeye çalışıp şöyle dedi:

– Yavrularım, artık her şey düzeldi. Bu evden taşınıp kasabada çok güzel, küçük, beyaz bir eve yerleşeceğiz. Orayı seveceğinizden eminim.

Evden taşınırken Roberta annesinin yüzünü gördü. Bu anı hiçbir zaman unutmadı. Kendi kendine “Ah anne! Ne kadar da cesursun! Seni o kadar çok seviyorum ki! Böyle-sine üzgün olduğun hâlde gülümseyebilmek için ne kadar da çok çaba harcıyorsun.” dedi.

Emma hala, arkalarından el sallayarak onları uğurladı. Çocuklar, Emma halayı son kez gördüklerinin farkında olmalarına rağmen hiç üzülmедiler.

Yolculuğun başında dışarıyı seyrederek eğlendiler. Akşam karanlığı çöktükçe uyku bastırdı. Anneleri onları nazıkçe uyandırıncaya kadar da kaç saat trende kaldıklarını bilmiyorlardı.

– Uyanın canlarım, geldik!

Uyandılar, bagaj trenden indirilirken serin platformda titreştiler. Sonra lokomotif çuf çuflayarak tekrar çalıştı ve vagon dizisini çekip götürdü. Çocuklar en öndeki vagonun karanlıkta kaybolan ışıklarını seyrettiler.

Zamanla onlar için çok değerli hâle gelecek olan demir

yolunda gördükleri ilk trendi bu. Çocuklar o sırada, demir yolunun bir gün hayatlarının merkezi olacağını, onlar için nice sürprizler sakladığını tahmin bile edemezlerdi. O yorgunluk içinde sadece yeni evlerine giden yolun fazla uzun olmamasını diliyorlardı.

- İşte evimiz, dedi anneleri epeyce bir yol aldıktan sonra.

Bahçesinde çeşit çeşit ağaçların bulunduğu evin etrafı alçak bir duvarla çevriliydi.

Araba, bahçe duvarı boyunca ilerledi. Arnavut kaldırımı döşeli taşlı yolda tıkırdayarak arka kapıda durdu.

Kapıyı çaldılar. Fakat açan olmadı. Arabayı süren adam, Bayan Viney'in, evine gitmiş olabileceğini söyledi.

- Biliyorsunuz treniniz çok gecikmişti, dedi. Ama anahtarı kapı paspasının altına bırakmış olmalı, diyerek bir çırpıda anahtarı buluverdi ve kapıyı açtı.

Anne ve çocukları artık yeni evlerindeydiler.

Demir Yolunda İlk Gün

Çocuklar, yeni evlerindeki ilk günlerini annelerine yardım ederek geçirdiler.

Ertesi gün anneleri "Tamam! Bugünlük bu kadar yeter. Şimdi serbestsiniz." diyene kadar evin içinde bir oyana bir bu yana koşturdular.

Çocuklar birbirlerine baktılar. Üç çehrenin hepsi de aynı düşünceyi ifade ediyordu.

Bir soru ve bir cevap.

Soru: Nereye gidelim?

Cevap: Demir yoluna.

Çocuklar doğruca demir yoluna gittiler. Demir yoluna giden yol, çimenlerle kaplı bayır aşağı bir yoldu.

Yol, dik bir patika ve tahta çitlerle sona eriyordu. Parlayan raylarıyla demir yolu, işte orada çocukları bekliyordu.

Çocuklar hep beraber parmaklığın üstüne tırmandılar, başlarını aniden sağa çevirmelerine neden olan bir gürültü oldu. Neredeyse bir uçurumun kenarına inşa edilmiş olan tünelin kocaman ağzından, feryat edip burnundan soluyan bir tren aceleyle çıktı. Yanlarından gürültüyle geçip gitti.

– Ahh, koşan bir ejderhaya benziyordu! Kanatlarıyla bizi serinletti değil mi, dedi Roberta derin bir nefes alarak.

– Ejderhanın saçları tıpkı şu tünelin dıştan görünüşüne benziyordur herhâlde, dedi Filis.

Çocuklar o gün akşama kadar geçen trenleri bir bir saydılar. Peter'in uyarısından sonra da gecikmeden eve döndüler.

Babalarını unutmamalarına rağmen çok geçmeden onun yokluğuna alıştılar. Okula gitmemeye ve üst kattaki odasına kapanıp bütün gün bir şeyler yazan annelerini çok sık görmemeye de alıştılar.

Kayalar, tepeler, vadiler, ağaçlar, kanal ve hepsinden öte demir yolu o kadar yeni ve o kadar gönül eğlendiriciydi ki villadaki eski hayatlarının hatırası onlara neredeyse bir rüya gibi geliyordu.

Anneleri birkaç defa, artık oldukça fakir olduklarını söyledi. Ancak bu sadece lafta kalıyor gibiydi. Her zaman yiyecek şeyleri vardı, giysileri de her zaman giydikleri güzel kıyafetlerdi.

Haziran ayıydı. Üç gün boyunca yağmur yağmıştı. Dışarı çok soğuktu, herkes tir tir titriyordu. Çocukların hepsi üst katta, üşüdüklerini hissetmemek için haydutçuluk oynuyorlardı.

Haydut tabi ki Peter'di. Roberta da onun sadık yardımcısıydı. Filis ise kaçırılmış ve hiç tereddüt edilmeden ödenen yüklü bir fidye karşılığında serbest bırakılmış bir kurbanı canlandırıyordu.

Yaşlı Beyefendi

Çocukların bütün hayatları, araba gürültüsünün hiç eksik olmadığı bir caddede geçmişti. Burada köyün derin sessizliğini bozan tek şey trenlerdi. Trenler aynı zamanda, çocukların eski hayatını yenisine bağlayan tek şeydi. Üç Bacalar'ın önündeki tepeden her gün dimdik aşağıya doğru koşan bu altı ayak, çimenlerin arasında bir yol açmaya başlamıştı. Çocuklar, trenlerin geçiş saatlerini öğrenmeye ve bunlara isim vermeye başladılar. 9.15'te yukarıya doğru gidene Yeşil Ejderha diyorlardı. 10.07'de aşağıya doğru gidene ise Wantley'in Sıcaklığı... Gürültüsü geceleri rüyalarını bölen gece yarısı ekspresi de Korkutucu Gece Uçuşu adını almıştı. Peter bir defasında, serin, yıldızlı bir gecede kalkıp perdelerinin arasından treni seyretmiş ve ona hemen ismini vermişti.

Yaşlı beyefendi, Yeşil Ejderha'yla seyahat ediyordu.

Oldukça hoş görünüşlü bir adamdı. Renkli, tıraşlı bir yüzü ve beyaz saçları vardı. Tuhaf bir yakaya ve diğer insanlarkine pek benzemeyen silindir bir şapkaya sahipti. Tabi ki çocuklar bütün bunları ilk görüşte hiç fark etmediler. Aslında ilgilerini çeken ilk şey adamın eliydi.

Bir sabah çitlere oturmuş, Peter'in Waterbury saatine göre on sekiz dakika geç kalan Yeşil Ejderha trenini bekliyorlardı.

– Yeşil Ejderha babamın yaşadığı yere gidiyor. Eğer gerçek bir ejderha olsaydı onu durdurup babama selam söylemesini isteyebilirdik, dedi Filis.

– Ejderhalar insanların selamlarını taşımazlar. Onların daha önemli işleri vardır, dedi Peter.

– Evet, taşırlar, tabi evcilleştirilmişlerse. Ev köpekleri gibi haber getirip götürürler, dedi Filis.

Sonra da bir öneride bulundu:

– Diyorum ki Yeşil Ejderha geçerken hepimiz ona el sallayalım. Eğer o sihirli bir ejderhaysa bizi anlar ve babamıza selamlarımızı götürür. Eğer öyle değilse el sallamakla bir şey kaybetmiş olmayız. İstedığımız zaman yine el sallayabiliriz.

Böylece Yeşil Ejderha, tünelin karanlık ağzından homurdanarak çıkarken üç çocuk, mendillerini çıkarıp salladılar.

Birinci sınıf vagonların birinden biri el salladı onlara. Elinde bir gazete tutuyordu. Bu, yaşlı beyefendiydi.

Bundan sonra saat 9.15 treni ile çocuklar arasındaki el sallamalar bir gelenek hâlini aldı.

Çocuklar, yaşlı beyefendinin babalarını tanıdığını ve üç çocuğunun nasıl yağmur çamur demeden ona selam söylediğini kendisine anlattığını düşünmekten çok hoşlanıyorlardı. Çünkü şimdi, villadaki yaşantılarının tersine her türlü havada dışarı çıkabiliyorlardı.

Anneleri bütün bu zamanlar boyunca hep bir şeyler yazmakla meşguldü. İçine hikâyelerini koyduğu birçok mavi zarf gönderiyordu. Kendisine de değişik ebatlarda ve renklerde büyük zarflar geliyordu. Bazen bu zarflardan birini içini çekerek açıyor ve şöyle diyordu:

– İşte geri gönderilen bir hikâyeye daha. Aman Allah'ım... Aman Allah'ım!

Çocuklar buna çok üzülüyordu.

Bazen de zarfı havada sallayıp,

– Yaşasın, yaşasın! İşte akıllı bir yayıncı. Hikâyemi kabul etmiş, işte kanıtı, diyordu anneleri.

Akıllı bir yayıncı mektup gönderirse çayın yanında kurabiye yiyorlardı. Bir gün anneleri hastalandı.

Sabahın erken saatinde annesinin kendisini çağırdığını duyan Roberta, yatağından fırlayıp onun baş ucuna koştu.

Annesi:

– Ah, sanırım uyuyordun. Benim zavallı küçük ördeğim,

seni ne kadar çok yoracağım kim bilir? Sizlere bütün bu eziyeti çektirmekten nefret ediyorum, dedi.

– Eziyet mi, dedi Roberta ama duygularına hâkim olmayarak ağlamaya başladı.

– Ah, ağlama tatlım. Bir iki gün içinde iyileşirim.

Roberta annesini onaylayıp gülümsemeye çalıştı.

Doktor gelmeden önce her şeyi özenle yerli yerine koydu. Saat sekiz buçuktu.

– Her şey yolunda mı küçük hemşire? Brendi aldınız mı, diye seslendi doktor ön kapıdan.

– Brendi aldık. Küçük düz bir şişede, dedi Roberta. Ayrıca et suyu için de bir miktar et fırında kaynıyor.

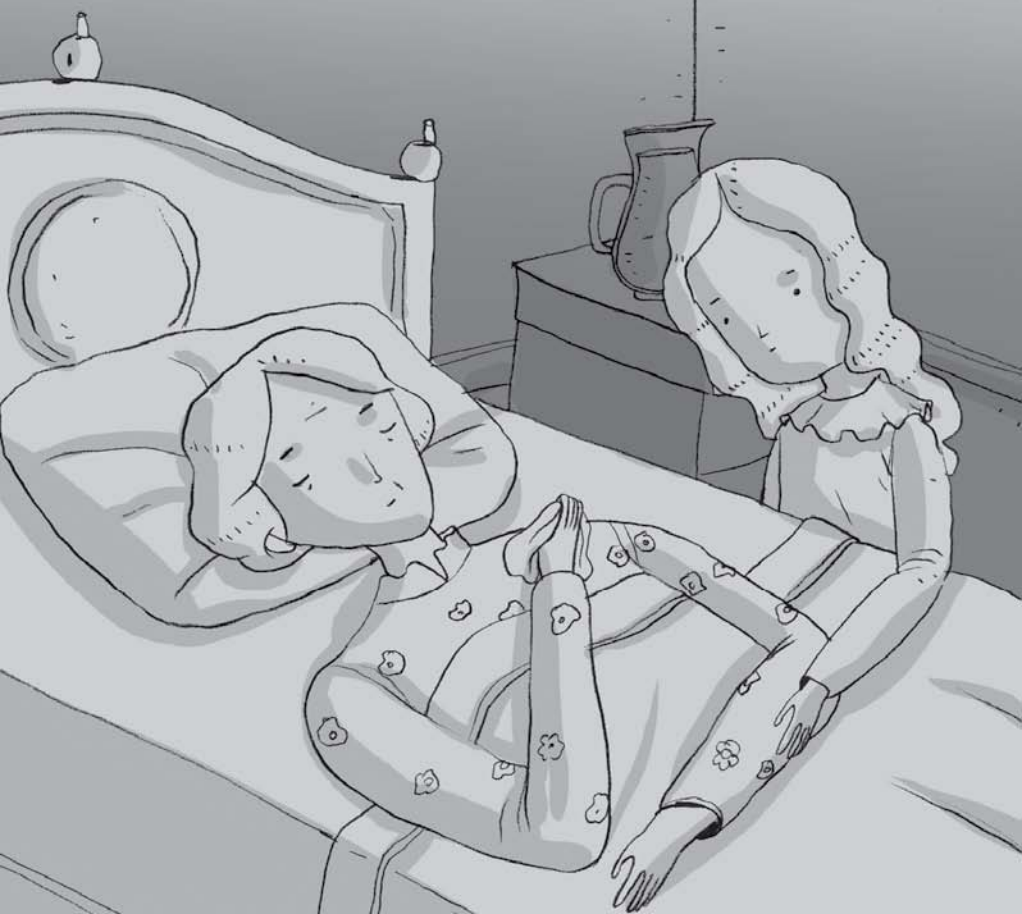
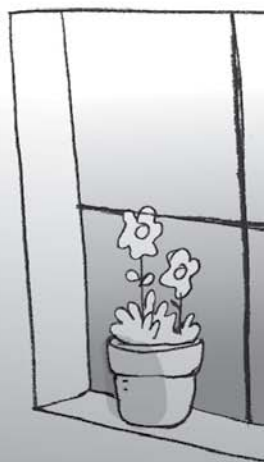
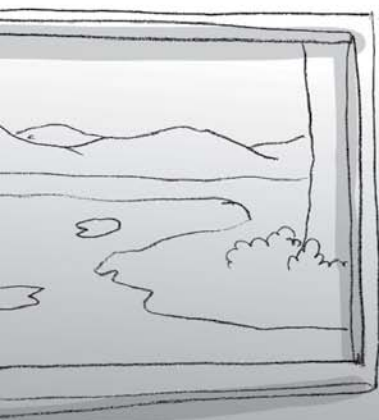
– Böyle yapmanızı kim söyledi size, diye sordu doktor.

– Filis grip olduğunda annemin böyle yaptığını görmüştüm.

– Doğru. Şimdi bırak da yaşlı bayan otursun annenin yanında. Sen de iyi bir kahvaltı yap ve doğruca yatağına gidip akşam yemeğine kadar uyu. Başhemşiremiz hastalanırsa durumu idare edemeyiz, dedi doktor.

O sabah saat 9.15 treni tünelden çıkınca birinci sınıf vagondaki yaşlı beyefendi gazetesini indirdi, çitlerdeki üç çocuğa el sallamak üzere hazırlandı. Ama orada çocuklardan sadece bir tanesi vardı, o da Peter'di.

Peter de her zaman olduğu gibi rayların üstünde değildi.

Hayvanat bahçesindeki hayvanları tanıtan bir adam edasıyla dikiliyordu rayların önünde.

Peter bir şeyler gösteriyordu. Bu, çitlere çivilenmiş büyük beyaz bir çarşaftı. Üzerinde bir ayaktan daha uzun kalın siyah harfler vardı.

Harflerin bazıları, Filis'in siyah boyasını heyecanla sürmesinden dolayı biraz küçüktü ama yine de yazı oldukça okunaklıydı.

İşte yaşlı beyefendi ve trendeki birçok insanın okuduğu, beyaz çarşafta büyük siyah harflerle yazılı olan şey şuydu:
"İSTASYONA BAKINI!"

Birçok insan istasyona baktı ancak olağanüstü hiçbir şey görmedikleri için hayal kırıklığına uğradılar. Yaşlı beyefendi de baktı ama ilk seferinde çakıl taşlı peron, parlak gün ışığı ve sarmaşıklardan başka bir şey görmedi. Tren tam tekrar hareket etmek üzereyken Filis'i gördü. Koşmaktan nefes nefese kalmıştı kızcağız.

- Ah, sizi kaçırdığımı sandım. Ayakkabı bağlarım sürekli çözülüyordu. İki kere onlar yüzünden yere düştüm. İşte, alın bunu, dedi.

Ilık, nemli bir mektup tutuşturdu adamın eline tren giderken. Beyefendi oturduğu köşede arkasına yaslandı, mektubu açtı. Okuduğu satırlar şöyleydi:

Sevgili Bayım,

İsminizi bilmiyoruz. Annemiz hasta ve doktor, mektubun sonunda yazdığımız şeylere onun ihtiyacı olduğunu söylüyor. Ama annem, sığır eti alacak kadar paramızın olmadığını söylüyor. Burada sizden başka kimseyi tanımıyoruz. Babamız da uzaklarda ve onun adresini bilmiyoruz. Ama emin olun ki babam ücretini ödeyecektir. Eğer babam bütün parasını kaybetmişse ya da başına kötü bir şey gelmişse Peter büyüyüp adam olunca borcumuzu ödeyecek. Şerefimiz üzerine söz veriyoruz. Annemin istediği her şey için.

Lütfen zarfı istasyon müdürüne verir misiniz? Çünkü hangi trenle döneceğinizi bilmiyoruz.

Roberta, Filis, Peter

Sıra doktorun ismarladığı şeylerin listesine geldi.

Yaşlı beyefendi listeyi şöyle bir okudu, gözlerine inanamadı. Listeyi ikinci kez okuyunca hafifçe gülümsedi. Mektubu katlayıp cebine koydu ve gazetesini okumaya devam etti.

O akşam saat altı sıralarında arka kapı çalındı. Üç çocuk birden kapıya atıldılar. Gelen, demir yolları hakkında onlara birçok ilginç şeyler anlatan hamal arkadaşlarıydı. Mutfak döşemesine kocaman bir sepet bıraktı.

– Yaşlı beyefendi sepeti buraya getirmemi söyledi, dedi.

– Çok teşekkür ederiz, dedi.

Hamalın hâlâ beklediğini görünce ekledi:

– Üzgünüm, babamın yaptığı gibi size verebileceğim iki pensim yok ama, dedi Peter.

– İsterseniz vermeyebilirsiniz, dedi hamal darılarak. İki pens aklımın ucundan bile geçmiyordu. Ben sadece annenin hastalığına üzüldüğümü söylemek istedim. Bu akşam kendini nasıl hissediyor acaba? Gelirken yoldan birkaç tane yaban gülü topladım onun için. O kadar güzeller ki kokusunu duyabilirsiniz. Bunlar gerçekten de iki pens eder, dedi ve şapkasından bir kucak yaban gülü çıkardı.

Sonradan Peter'in de fark ettiği gibi sihirbazları andıran bir hareketti bu.

– Çok teşekkür ederim. İki pens için de beni affetmenizi rica ederim, dedi Peter.

– Üzülmenize gerek yok, dedi hamal.

Çocuklar sepeti açtılar. En üstte saman vardı. Onun altında talaş ve onun altında da çocukların istediği şeyler. Her şey, ismarladıklarından daha fazlaydı. Hatta hiç istememiş oldukları şeyler bile gönderilmişti. Şeftaliler, iki tane piliç, bir karton kutunun içine konulan uzun saplı kocaman kırmızı güller, yeşil, ince bir şişenin içindeki lavanta parfümü ve üç küçük şişe kolonya. Sepete bir de mektup ilave edilmişti.

"Sevgili Roberta, Filis ve Peter,

İşte istediğiniz şeyler. Anneniz bütün bunların nereden geldiğini bilmek isteyecektir. Ona, kendisinin hasta olduğunu

haber alan bir arkadaşı tarafından gönderildiğini söyleyin. Ama iyileştiği zaman, olup bitenleri ona anlatırsınız. Eğer bunları istemekle hata ettiğinizi söylerse sizleri çok haklı bulduğumu belirtin ona. Umarım bu büyük mutluluğu tatmakta kendimi özgür hissettiğim için beni bağışlar.”

Mektup, G. P. diye imzalanmıştı, ne var ki çocuklar bunu okumadılar.

– Sanırım biz haklıydık, dedi Filis.

– Haklı mı? Tabi ki haklıydık, dedi Roberta.

– Hepsi aynı kapıya çıkıyor. Doğrusu ben annemize gerçeği anlatmak için can atmıyorum, dedi Peter elleri ceplerinde.

– Zaten o iyileşinceye kadar böyle bir şeye kalkışmama-lıyız. İyileştiği zaman o kadar mutlu olacağız ki böyle küçü-cük bir şey umurumuzda bile olmayacak. Ah, şu güllere bir bakın! Bunları hemen anneme götürmeliyim, dedi Roberta.

– Yaban güllerini de.. Yaban güllerini unutma, dedi Filis onları koklayarak.

– Geçen gün annem bana, küçücük bir kızken annesinin evinde, kalın gövdeli bir gül ağacı olduğunu anlatmıştı, dedi Roberta.

Bir Doğum Günü Partisi

İkinci çarşafı ve boyanın geri kalanını şu mesajı içeren afişi yazmak için kullandılar.

"ANNEM İYİLEŞMEK ÜZERE, TEŞEKKÜR EDERİZ."

Bu mesaj, muhteşem sepetin gelişinden iki hafta sonra Yeşil Ejderha'ya gösterildi. Yaşlı beyefendi afişi gördü, trenden neşeli neşeli el salladı. Bu tamamlandıktan sonra çocuklar, anneleri hastayken başlarına gelenleri ona anlatmanın zamanının geldiğini anladılar. Bu iş düşündükleri kadar kolay değildi. Yapılması gerekiyordu ve yapıldı da. Anneleri çok kızmıştı. Aslında çok seyrek sinirlenen bir yapısı vardı onun. Ama şimdi daha önce hiç görmedikleri kadar kırgındı ve bundan daha da kötüsü aniden ağlamaya başlamasıydı. Herkes bir anda kendisini bu ağlama partisine katılmış buluverdi.

İlk susan anneleri oldu. Gözlerini sildi ve şöyle konuştu:

– Bu kadar sinirlendiğim için üzgünüm yavrularım, bunun sebebini anlamayacağınızı biliyorum.

Roberta:

– Kötü bir şey yapmak istememiştik anneciğim diye hıçkırıldı.

Peter ve Filis ise burunlarını çekiyorlardı.

– Şimdi beni dinleyin. Fakir olduğumuz çok doğru ama yaşamak için yeterli paramız var. Aile işlerimizi herkese anlatmamalısınız. Bu doğru bir davranış değil. Asla ama asla yabancılardan bir şey istemeyin. Bunu hiç aklınızdan çıkarmayacaksınız tamam mı, dedi anneleri.

Hepsi birden annelerini kucakladılar, nemli yanaklarını annelerinkine sürdüler, bir daha böyle bir hareket yapmayacaklarına dair ona söz verdiler.

– Sizin yaşlı beyefendiye bir mektup yazacağım. Bu davranışı hiç onaylamadığımı söyleyeceğim. Tabi ona nezaketinden dolayı da teşekkür edeceğim. Onaylamadığım, sizin davranışınız yavrularım, yaşlı beyefendinininki değil. O, elinden gelen her şeyi yaptı. Mektubu ona ulaştırması için istasyon müdürüne verebilirsiniz. Artık bundan sonra bu mesele hakkında tek söz bile konuşmayacağız.

Bu konuşmadan sonra çocuklar yalnız kalınca Roberta şöyle dedi:

– Annemiz mükemmel bir insan değil mi? Kızdığını için üzgün olduğunu söyleyen bir büyük gördünüz mü hiç?

– Evet, muhteşem ama kızdığı zaman çok korkunç oluyor, dedi Peter.

– Aynı bir şarkıdaki intikam ve neşe gibi. O kadar korkunç olmasaydı onu seyretmek isterdim. Sinirli olunca gerçekten harika görünüyor, dedi Filis.

Çocuklar mektubu alıp aşağıya, istasyon müdürüne götürdüler.

– Londra’dan başka yerde arkadaşınız olmadığını sanıyordum, dedi istasyon müdürü.

– Yeni arkadaş olduk, dedi Peter.

– Ama o bu civarda oturmuyor, değil mi?

– Hayır, onu raylardan geçerken tanıdık.

Bu konuşmalardan sonra istasyon müdürü biletlerin satıldığı o küçük pencerenin arkasına çekildi. Çocuklar da hamalın odasına gidip onunla sohbet ettiler. Adamdan birçok şey öğrendiler. Hamalın adı Perks’ti. Evli ve üç çocuk sahibiydi. Ayrıca lokomotiflerin önündeki ışıkların baş lambaları, arka tarafındakilerin ise kuyruk lambaları olarak adlandırıldığını öğrendiler.

– İşte bu gösteriyor ki trenler kılık değiştirmiş ejderhalardır. Başları ve kuyrukları olan ejderhalar, diye fısıldadı Filis.

Ertesi gün Roberta'nın doğum günüydü. Öğleden sonra kardeşleri ondan, nazikçe fakat ısrarla çay saatine kadar ayaklarının altında dolaşmamasını istediler.

- Biz işimizi bitirinceye kadar yaptığımız şeyi görmemen gerek, bu müthiş bir sürpriz olacak, dedi Filis.

Roberta tek başına bahçeye çıktı. Müteşekkire olmaya çalışıyordu ama sürpriz ne kadar müthiş olursa olsun, bütün bir öğleden sonrasını tek başına geçirmek ona çok zor geliyordu.

Ama bir yandan da yalnız kalıp düşünmeye fırsat bulduğu için mutluydu. En çok düşündüğü şeylerden biri de annesinin o korkunç gecelerden birinde söyledikleriydi. Annesinin elleri ateş gibi yanıyor, gözleri parlıyordu.

Sayıkladığı sözler şöyleydi:

"Ah, bunun için kim bilir ne yüklü bir fatura ödenecek doktor!"

Bahçede henüz gülleri açmayan, sadece dallardan ibaret olan gül fidanları arasında dolaştı durdu. Leylakların ve kuş üzümlerinin arasından geçerken beyni doktorun faturasıyla meşguldü, faturayı düşündükçe ondan daha da nefret ediyordu.

İşte tam bu sırada kararını verdi. Bahçenin yan kapısına doğru ilerledi. Kanalin yanından geçen yollara doğru olan dik bahçelere tırmanmaya başladı.

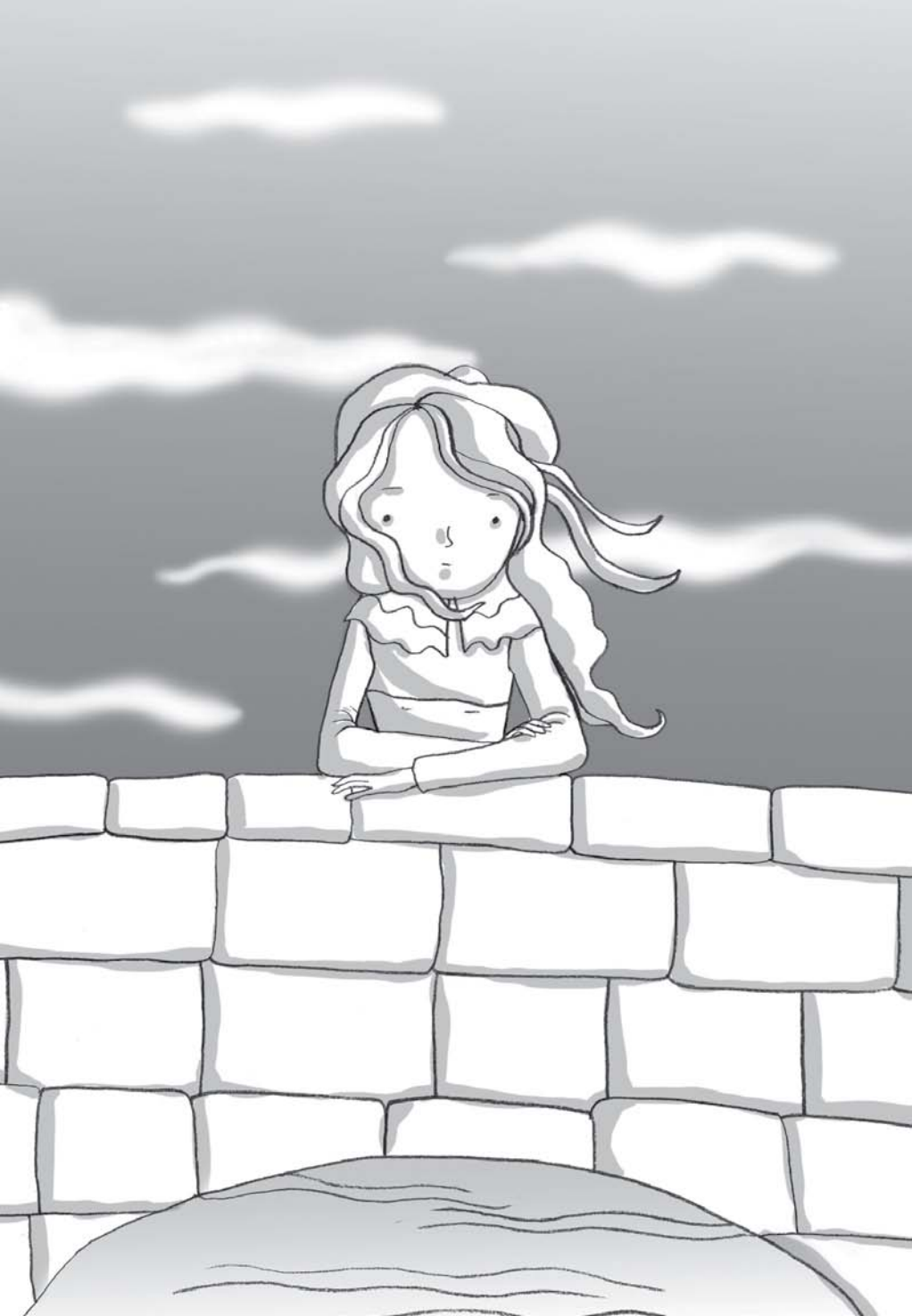
Kanaldan geçip köye uzanan köprüye kadar yürüdü, orada beklemeye başladı. Parlak güneş ışığında dirseklerini köprünün sıcak taşlarına dayayıp masmavi sulara daha önce hiç bakmamıştı. Bu kanalın suyunun rengi hiç de iç açıcı değildi. Thames Nehri'nden başka nehir de görmemişti. Thames'in yüzü temizlense oldukça temiz bir su olabilirdi.

Belki çocuklar kanalı da en az demir yolu kadar sevebilirdi ama iki sebepten dolayı bu gerçekleşmedi. Birincisi, ilk önce demir yolunun keşfedilmesi idi. Onlar için yepyeni olan evin, kasabanın, kayalar ve kocaman tepelerin ilk fark edildiği o muhteşem sabahı yaşamışlardı. Kanalı keşfetmeleri için ise birkaç gün geçmesi gerekmişti. Diğer sebep de demir yolundaki herkesin onlara çok iyi davranmış olmasıydı. Kanal civarındaki insanlar, istasyon müdürü, hamal ve onlara el sallayan yaşlı beyefendi kadar nazik değillerdi.

Bütün bunlara rağmen Roberta köprüde kendini oldukça güvende hissediyordu. Çünkü kanalı buradan rahatça seyredebiliyordu. Eğer aşağıdan ona kömür atmaya hazırlanan birileri olursa hemen köprünün korkuluklarına saklanabilirdi.

O sırada tam da Roberta'nın beklediği gibi tekerlek sesleri duyuldu. Bu ses doktorun arabasının tekerlek sesiydi, tabi ki arabada doktor da vardı.

Arabayı durdurup çocuğa seslendi:

- Merhaba başhemşire! Binmek ister misin?
- Ben de sizi görmek istiyordum, dedi Roberta.
- Umarım annen daha da kötüleşmemiştir, dedi doktor.
- Hayır, fakat...
- Güzel, haydi bin, seninle biraz gezelim.

Roberta arabaya bindi, doktor kahverengi atını döndürdü. At bundan hiç hoşlanmadı, çünkü dört gözle yemeğini -yulaf demek istiyorum- arıyordu.

Roberta arabanın eyerinin halkasıyla huzursuz huzursuz oynayıp duruyordu.

Doktor:

- Haydi, anlat, dedi.
- Bu çok zor. Anlatmak isterim ama annemin sözleri, dedi Roberta.

- Annen ne söylemişti?
- Fakirliğimizden herkese bahsetmememizi söylemişti. Ama siz herkes değilsiniz, öyle değil mi?

- Tabi ki değilim, dedi doktor neşeyle.

- Sizin ne kadar iyi bir doktor olduğunuzu bana Bayan Viney söylemişti. Ayrıca bana, kendisinin doktor masraflarının bir kulübe üye olduğu için haftada sadece iki peni tuttuğunu söylemişti. Ben de bunu nasıl karşılayabildiğini sordum, çünkü o bizden çok daha fakir. Ben onun evine gitmiştim, oradan biliyorum. Bunun üzerine bana kulüpten

bahsetti, ben de size sormanın uygun olacağını düşündüm. Annemin üzülmelerini istemiyorum. Biz de aynı Bayan Viney gibi kulübe üye olamaz mıyız?

Doktor hiçbir şey söyleyemedi. Kendisi de oldukça fakir biriydi. Yeni bir hasta bulduğuna seviniyordu. İşte bu yüzden o dakikada doktorun düşünceleri epey karışmıştı.

– Bana kızmadınız değil mi, dedi Roberta çok kısıp bir sesle.

Doktor kendine gelmişti.

– Kızmak mı? Nasıl kızabilirim? Sen çok akıllı bir kızsın. Şimdi beni dinle, sen hiç üzülmeye. Bu meseleyi annenle konuşarak halledeceğim, onun için yepyeni, özel bir kulüp açmak zorunda kalsam bile.

Roberta, doktora sevgiyle sarılıp teşekkür etti. Eve döndüğünde ise kendisini, büyük bir partinin içinde buldu.

Peter:

– Harita, demir yolunun haritası! Bak, şu leylak dizileri rayları temsil ediyor, demir yolu kahverengi duvar çiçeklerinden yapıldı. Şu sarı salkım da tren. İşaretler ve işte buraya kadar da yol. Şu şişman kırmızı papatyalar, yaşlı beyefendiye el sallayan bizleriz. Sarı salkım tren, hercai menekşe de yaşlı beyefendi, diye bağırdı.

– İşte eflatun çuha çiçeğinden yapılmış Üç Bacalar. Şu küçük kuru üzümlü çörek ise çaya geç kaldığımız zaman

bizleri arayan annemiz. Bu fikri Peter icat etti, biz de istasyondan çiçek getirdik. Haritayı çok seveceğini düşündük, dedi Filis.

– Bu da benim hediyem, dedi Peter.

Aniden, çok sevdiği buhar makinesini masaya, kardeşinin önüne koydu. Makine kâğıtla kaplanmış ve içi şekerle doldurulmuştu.

– Ah, Peter! O çok sevdiğin makinen değil mi bu, diye bağırdı Roberta. Çünkü bu cömertlik onun aklını başından almıştı.

– Hayır. Makine değil, yalnızca şeker, dedi Peter hemen.

Çok eğlenceli bir doğum günüydü. Çaydan sonra anneleri onlarla körebe oynadı. Oyun sırasında Roberta'nın "Beni unutmal" çelengi kulaklarından birine eğri büğrü dolanmış, orada öylece kalmıştı. Bu arada vakit ilerlemiş, yatma saati gelmişti. Anneleri onlara güzel, yeni bir hikâye okuyacaktı.

– Bu gece geç vakitlere kadar çalışmayacaksın değil mi anne, diye sordu Roberta, ona iyi geceler dilerken.

Annesi:

– Hayır, dedi.

Yalnızca babalarına mektup yazıp yatacaktı.

Roberta daha sonra hediyelerini almak üzere aşağıya indi. Çünkü onlar olmadan bir gece bile geçiremeyeceğini anlamıştı. Annesi başını kollarının arasına almış, masanın

üzerine uzanmıştı. Sanırım Roberta için en iyisi, kendi kendine şu sözleri tekrarlayarak sessizce gözden kaybolmaktır: "Annem üzgün olduğunu bilmemi istemiyor, ben de bilmeyeceğim, bilmeyeceğim."

Bir gün daha sona ermişti demir yolu çocukları için. Roberta'nın doğum günü ise annesinin hüznüne karışarak üzüntüyle son bulmuştu. Roberta, annesinin güçlü olması gerektiğini düşünüyordu. Hele bir de Meydbric'e gideceği günün öncesinde asla üzgün olmamalıydı.

Mahkûmlar ve Esirler

Annelerinin Meydbric'e gitti iği günlerden biriydi. Yalnız başına gitmişti ama çocuklar onu karşılamak üzere istasyonda bulunacaklardı. İstasyonu çok sevdikleri için bekledikleri trenin gelişinden bir saat önce orada bulunmaları çok doğaldı. Ama o gün çok yağmurlu ve bir haziran ayı için soğuk bir gündü. Gökyüzündeki mor bulut kümelerini oradan oraya sürükleyen sert bir rüzgâr vardı. Filis'in de dediği gibi bulutlar tıpkı hayali bir fil sürüsüne benziyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki istasyona giden yolu bir çırpıda iniverdiler. Sonra yağmur daha da hızlandı, yağmur damlaları bilet gişesinin ve kapısında bekleme odası yazan soğuk yerin camlarına çarpıyordu.

İstasyonun alt kısmı çok fazla ıslandığı için yukarı tarafta beklemeye karar verdiler. Yağmur şimdi, aşağıdan geçen

trenlere binecek olan yolcuların beklediği siyah küçük çatıya doğru ilerliyordu.

– Belki tam annem gelince yağmur diner. Ama yine de annemin yağmurluğunu ve şemsiyesini aldığım iyi oldu, dedi Roberta.

Makinist aniden,

– Geri çekilin arkadaşlar! Tren kalkıyor, diye bağırdı.

Böylece tren istasyondan ayrıldı. Çocuklar, rayların dö-nemecinde kaybolana kadar trenin arka ışıklarını seyrettiler.

Çocuklar, biletlerini verip hareket eden birkaç kişi ola-cağını tahmin ediyorlardı. Ancak istasyon kapısının çevre-sindeki alan, karanlık bir lekeyle kaplıydı. Bu karanlık leke büyük bir insan kalabalığıydı.

Peter:

– Ah! Bir şey oldu! Gelin, diye bağırdı heyecanla titreyerek.

Platformdan indiler. Kalabalığa yaklaştıklarında insanların sırtlarından ve dirseklerinden başka bir şey göremediler. Herkes hep bir ağızdan konuşuyordu.

Bir şeyler olduğu belliydi.

– Bence ciddi bir şey değil, dedi bir çiftçi.

– Bana sorarsan, bu karakolluk bir iş, dedi elinde siyah çantası olan genç bir adam.

– Hayır, daha çok hastanelik.

O sırada istasyon müdürünün sert ve ciddi sesi duyuldu:
 – Şimdi açılın lütfen. İzin verirsiniz olayla ilgileneceğim.

Ama kalabalık hareket etmedi. Bu sırada çocukları git-tikçe daha çok heyecanlandıran bir ses konuşmaya başla-dı. Çünkü bu ses yabancı bir dilde konuşuyordu. Daha da ötesi bu dili ömürlerinde ilk defa duyuyorlardı. Fransızca ve Almancayı işitmişlerdi. Emma halaları Almanca bilirdi. Bu dil Latince de değildi. Çünkü Peter dört dönem Latince görmüştü.

Kalabalıktan hiç kimsenin bu dili kendilerinden daha iyi anlayamamış olması çocukları rahatlatmıştı.

– Neler söylüyor, diye sordu çiftçi.

– Bana Fransızca gibi geldi, dedi o gün Boulogne'ye giden istasyon müdürü.

– Fransızca değil, diye bağırdı Peter.

– Ne o zaman, diye sordu kalabalıktan bir ses.

Herkes konuşan kişiyi görebilmek için geri çekilirken Peter ileri doğru hareket etti. Böylece kalabalık eski yerine geldiğinde Peter en ön sıradaydı.

Peter:

– Ne olduğunu bilmiyorum. Ama Fransızca değil. Bunu biliyorum, dedi.

Sonra kalabalığın ortasında ne olduğunu gördü. Ortada şu ilginç dili konuşan adam vardı. Uzun saçları, korkunç

gözleri vardı adamın. Elleri ve dudakları titriyordu, gözleri Peter'in üzerinde tekrar konuşmaya başladı.

– Hayır, Fransızca değil, dedi Peter.

– Eğer bu kadar çok Fransızca biliyorsan onunla konuşmayı bir dene bakalım, dedi çiftçi.

– Parlay voo Frongsay, diye cesaretle konuşmaya başladı Peter.

Kalabalık tekrar geri çekildi. Çünkü vahşi gözlü adam duvara yaslanmayı bırakmış, ileri atılıp Peter'in ellerini yakalamıştı. Peter'in, manasını bilmese de seslerini tanıyabildiği bir dizi söz sıraladı.

– İşte bu Fransızca, dedi Peter.

– Ne diyor?

– Bilmiyorum.

Peter, bilmediğini kabullenmek zorunda kaldı.

– Şimdi. Lütfen çekilelim. Ben meseleyle ilgileneceğim, dedi istasyon müdürü tekrar.

Çok çekingen olan birkaç yolcu yavaş yavaş ve isteksizce ayrıldılar olay yerinden. Filis ve Roberta, Peter'e yaklaştılar. Çocukların üçü de okulda Fransızca öğrenmişlerdi. Şimdi bu dili gerçekten anlamışlardı. Peter yabancıya baktı ve elini dostça sıktı. Elinden geldiğince nazik görünmeye çalıştı. Kalabalıktan bir adam biraz tereddüt ettikten sonra aniden "No comprenny!" diyerek kalabalığı da arkasına alıp uzaklaştı.

– Onu odanıza götürün. Annem de Fransızca bilir. Meydbric’den gelen trende olacak, diye fısıldadı Roberta istasyon müdürüne.

İstasyon müdürü, yabancıнын kolunu tuttu. Adam kolunu zorla geri çekti, korkudan öksürüp titriyor, istasyon müdürünü itmeye çalışıyordu.

– Tamam, yapmayın! Ne kadar korktuğunu görmüyor musunuz? Onu bir yerlere kapatacağınızı sanıyor. Böyle düşündüğünü biliyorum, gözlerine bakın, dedi Roberta.

– Tuzağa yakalanmış bir tilki gibi bakıyor, dedi çiftçi.

– Ah, lütfen onu rahat bırakın, onunla konuşmaya çalışacağım! Toparlayabilirsem bir iki Fransızca kelime bilirim ben, diye devam etti Roberta.

Bazen çok ihtiyacımız olduğu anlar, harika şeyler yapabiliriz. Normal hayatta başarabileceğimizi hayal bile edemeyeceğimiz şeylerdir bunlar. Roberta hiçbir zaman Fransızca sınıfının en başarılı öğrencilerinden olmamıştı. Ama şimdi şu korku dolu gözlerle bakarak farkında olmadan bir şeyler öğrenmişti. Birkaç Fransızca kelime hatırladı, daha da iyisi konuştu.

Şöyle dedi:

– Vous attendre. Ma mère parlez Français. Nous.

Sonra da,

– Fransızcada “iyi davranmak” ne demektir, diye sordu.

Hiç kimse bilmiyordu.

– Bong iyi demek, dedi Filis.

– Nous être bong pour vous.

Adam Roberta'nın söylediklerini anladı mı bilmiyorum. Ama çocuğun adama güvendiği ona dokunuşundan belli oluyordu. Çocuk adamın kolunu okşayınca adam onun iyi niyetini fark etti.

Roberta adamı nazıkçe istasyon müdürünün odasına götürdü. Onları diğer çocuklar takip etti. İstasyon müdürü kapıyı insanların suratına kapattı. Kalabalık, kısa bir süre daha bilet gişesinin önünde bekleyip hızla kapanan sarı boyalı kapıya bakarak konuştu. Daha sonra hepsi birer ikişer homurdanarak dağıldı.

Roberta, istasyon müdürünün odasında hâlâ yabancının elini tutuyor, bileğini okşuyordu.

– İşte bir kaçak yolcu. Bileti yok, nereye gideceğini dahi bilmiyor. Henüz karar vermedim ama sanırım onu polise vermek zorundayım, dedi istasyon müdürü.

– Ah, hayır!

Çocukların hepsi birden yalvarmaya başladılar. Roberta aniden diğerlerinin arasına katıldı, çünkü adamın ağladığını görmüştü.

Tesadüf eseri, Roberta'nın cebinde mendil vardı. Daha da ilginç, az rastlanacak bir şey de olsa mendil oldukça temizdi.

Yabancıнын önünde durarak mendili cebinden çıkardı ve onu adama uzattı. Böylece diğerleri ne yaptığını görmediler.

- Annem gelene kadar bekleyelim, diyordu Filis. Annem çok güzel Fransızca konuşur. Onu hayranlıkla dinleyeceksiniz.

- Eminim hapse girmeyi hak edecek bir suç işlememiştir, dedi Peter.

- Ben buna tam olarak inanmasam da öyle gözüküyor. Ama yine de anneniz gelene kadar onu ümitlendirmenize bir diyeceğim yok. Milliyetinin ne olduğunu merak ediyorum, dedi istasyon müdürü.

Bu sırada Peter'in aklına bir fikir geldi. Cebinden bir zarf çıkardı, zarfın üstü yabancı pullarla doluydu.

- Buraya bakın! Haydi bunu gösterelim yabancıya, dedi.

Roberta yabancıya bakınca adamın gözlerini mendiliyle sildiğini gördü. Bu yüzden o da Peter'in fikrini kabul etti.

Ona ilk önce İtalyan pulu gösterdiler, kaş göz hareketleriyle soru sormaya çalıştılar. Adam başını iki yana salladı. Sonra bir Norveç pulu gösterdiler. Adam yine hayır anlamında kafa salladı. Ona bir İspanyol pulu gösterdikleri sırada adam zarfı Peter'den alıp titrek ellerle ülkesinin pulunu aramaya başladı. Bir soruyu cevaplar gibi uzattığı eli, bir Rus pulu üzerinde duruyordu.

- O bir Rus, diye bağırdı Peter. Ya da Kipling'deki adam

gibi.. Rusya korkunç bir yer olmalı. Bu yüzden o kadar korkmuştu. Annemin dediğine göre orada, bir hiç uğruna dehşet verici şeyler yapıyorlarmış.

Meydbric'den gelen trenin düdüğü duyuldu.

– Siz annemi buraya getirinceye kadar ben onun yanında kalacağım, dedi Roberta.

– Korkmuyor musunuz hanımefendi, dedi yabancı.

– Ah, hayır! Canımı acıtmayacağınızdan eminim, dedi Roberta.

Kız adama gülümsedi, adam da ona karşılık verdi. Sonra tekrar güldü. İstasyona gelen trenin gürültüsünü duydular. Peter ve Filis, istasyon müdürüyle birlikte annelerini karşılamak üzere gittiler. Çocuklar anneleriyle geri döndüklerinde Roberta hâlâ yabancının elini tutuyordu.

Rus yerinden doğruldu ve tören havası içinde selam verdi.

Anneleri Fransızca konuşmaya başladı, adam da cevap vermeye... Başlangıçta duraklayarak ama gittikçe daha da uzayan cümlelerle...

Bir annelerine bir de yabancıya bakan çocuklar, adamın bazen annelerini kızdıran, bazen üzen şeyler söylediğini anladılar.

– Neler anlattı, diye sordu istasyon müdürü.

Artık merakını engelleyemiyordu.

– Ah, bir şey değil. Adam Rus’muş. Biletini kaybetmiş. Korkarım epey hasta. Eğer sizce bir sakıncası yoksa onu şimdi bizim eve götüreceğim. Gerçekten çok yorgun düşmüş. Yarın gelip her şeyi anlatırım, dedi anneleri.

– Umarım evinize bir yılın almıyorsunuzdur, dedi istasyon müdürü şüphe içinde.

– Hayır, dedi anneleri neşeyle. Öyle olmadığını çok iyi biliyorum. O ülkesinde oldukça tanınmış bir adam. Kitap yazıyor, güzel kitaplar. Birkaçını okumuştum ama hepsini yarın anlatırım size.

Rus ile tekrar Fransızca konuştu. Adamın gözlerindeki şaşkınlık ve minnettarlığı herkes görebiliyordu. Kalkıp saygıyla istasyon müdürünü selamladı. Kolunu annelerine uzattı.

Roberta doktoru çağırmaya gitti. Ona,

– Size bunu söylemekten nefret ediyorum. Ama annem çok fakir bir Rus buldu. Onun da kulübümüze katılmak zorunda olduğundan şüphem yok. Hiç parası olmadığından eminim. Onu istasyonda bulduk, dedi nefes nefese.

– Buldunuz mu? Kayıp mıydı yani, diye sordu doktor, ceketine uzanırken.

– Evet, dedi Roberta. Anneme Fransa’daki üzücü hayat hikâyesini anlattı. Eğer uygunsanız gelebilir misiniz? Adam korkunç bir şekilde öksürüyor ve ağlıyor.

Doktor gülümsedi.

– Hayır, lütfen gülmeyin! Onu görseydiniz gülemezdiniz. Daha önce hiç ağlayan bir adam görmemiştim. Nasıl olduğunu bilemezsiniz, dedi Roberta.

Doktor ve Roberta Üç Bacalar’a geldiklerinde Rus adam, babasının koltuğuna oturmuş, parlak odun ateşinin alevlerine ayaklarını uzatmış, annelerinin onun için yaptığı çayı yudumluyordu.

– Adam zihin ve beden olarak çok yorulmuş. Öksürüğü oldukça kötü ama tedavi edilemeyecek hiçbir şey yok. Derhâl uyumalı ve geceleri odasında ateş yakılmalı, dedi doktor.

– Kendi odamda yakarım, şöminesi olan tek oda benimki, dedi anneleri.

Sonra da ateşi yaktı, doktor da yabancının yatmasına yardım etti. Annelerinin odasında çocukların daha önce hiç görmedikleri büyük siyah bir sandık vardı. Kadın ateşi yaktıktan sonra sandığı açtı, içinden bazı giysiler çıkardı. Bunlar erkek giysileriydi. Ateş için odun getiren Roberta odaya girdiğinde geceliğin üstündeki işareti ve açık sandığı gördü. Geceliğin üstündeki işaret babasının ismiydi. Öyleyse babası giysilerini yanına almamıştı. Bu gecelik babasının yeni giysilerinden biriydi. Roberta onun dikilişini hatırlıyordu, tam Peter’in doğum gününden önceki günlerde yapılmıştı. Roberta odadan sessizce süzülüp çıktı. Arkasından kilitlenen sandığın anahtar sesini işitti. Kalbi yerinden fırlayacakmış

gibi çarpıyordu. Neden babası giysilerini yanına almamıştı? Annesi odadan çıkınca kollarını sıkıca annesinin beline dolayıp şöyle mırıldandı:

- Anne, babam ölmedi, ölmedi değil mi?
- Hayır canım! Neden böyle korkunç bir şey geldi aklına?
- Bilmiyorum, dedi Roberta.

Kendine çok kızmıştı ama yine de annesinin ona anlattıkları dışında hiçbir şeye inanmaması gerektiği düşüncesine sıkı sıkıya bağlıydı.

- Babanız, ondan en son haber aldığım da oldukça iyiydi. Bir gün yanımıza gelecek. Böyle korkunç şeyler düşünme hayatım, dedi annesi, çocuğa alelacele sarılarak.

Daha sonra Rus misafirin gece rahat etmesi için her şey tamamlandığında, anneleri kızların odasına geldi. Birkaç geceliğine Filis'in yatağında uyuyacaktı. Filis de kendisine çok eğlenceli görünen yer döşeliğinde uyuyacaktı.

Anneleri gelir gelmez iki beyaz gövde kalktı, iki heyecanlı ses konuşmaya başladı:

- Haydi anne, bize o Rus beyefendiden bahset!

Bir beyaz gövde daha odaya sıçrayıverdi. Yorganını, beyaz bir tavus kuşu gibi arkasında sürüklüyordu.

- Sabırlı davrandık. Uyumamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Neredeyse uyuyup kalacaktım. Anlat artık. Uzun güzel bir hikâye gibi anlat, dedi Peter.

– Bu gece uzun uzadıya anlatamam. Çok yorgunum, dedi anneleri.

Roberta, onun sesinden annesinin ağladığını anlamıştı ama diğerleri bunu fark etmemişlerdi.

– Anlatabildiğin kadar uzun anlat, dedi Filis ve Roberta kollarını annesinin beline doladı ve ona sokulmaya çalıştı.

– Kitap olacak kadar uzun bir hikâyeye bu. Bu bey bir yazar, harika kitaplar yazmış. Çar devrinde Rusya’da hiç kimse zengin insanların hata yaptığını ya da fakir insanları daha mutlu etmek için neler yapılması gerektiğini söylemeye cesaret edemezmiş. Eğer buna kalkışırsa hapse atılmış, diye söze başladı anneleri.

Peter:

– Ama böyle bir şey yapamazlar. İnsanlar ancak kötü bir şey yaparlarsa hapse atılırlar, diye söze karıştı.

– Ya da yargıçlar kötü bir şey yaptığına karar verirlerse. Evet, İngiltere’de durum böyle ama Rusya’da değişmiş. Bu beyefendi, fakir insanlar ve onlara nasıl yardım edileceği konusunda güzel bir kitap yazmış. Ben kitabını okudum. İçinde güzellikten ve iyilikten başka bir şey yok ama bu kitap yüzünden onu hapse atmışlar. Üç yıl boyunca korkunç bir zindanda kalmış. Burası çok az ışık alıyormuş, karanlık ve korkunç bir yermiş. Üç yıl boyunca hapiste yapayalnızmış, dedi anneleri.

Sesi iyiden iyiye titremeye başlamıştı ki kadın aniden sustu.

Peter:

– Ama anne, bu doğru olamaz! Anlattığın şeyler tarih kitabından çıkmış gibi duruyor. Engizisyon Mahkemesi ya da onun gibi bir şey, dedi.

– Doğruymuş, ne yazık ki doğru. Sonra onu hapisten çıkarıp Sibiry'a sürmüşler. Her türlü kötülüğü yapan haydutlarla beraber yürümüş, yürümüş... Günler, haftalar boyu yürümüşler. Sonsuza kadar yürüyeceklerine sanacak kadar yürümüşler. Gardiyanlar, ellerinde kamçılarla arkalarından geliyormuş. Mahkûmlardan bazıları zor yürüyor, bazıları da yere düşüyormuş. Bir daha kalkamayınca da onları dövüp orada ölüme terk ediyorlarmış. Ah, bunların hepsi çok korkunç! Sonunda madenlere varmış ama hayatının sonuna kadar orada yaşamaya mahkûm edilmiş. Ömür boyu... Sadece güzel, soylu, harika bir yazı yazdığı için, dedi anneleri.

– Oradan nasıl kaçmış?

– Savaş çıkınca bazı Rus esirler asker olmaları için salıverilir. O da gönüllü olmuş. Ama eline geçen ilk fırsatta kaçmış.

– Ama bu çok yanlış bir davranış değil mi? Kaçmak, üstelik savaş zamanında, dedi Peter.

– Sence ona bu kadar eziyet eden bir ülkeye borçlu olduğu bir şey var mı? Minnetle bağlı olması gereken biri-

leri varsa karısı ve çocukları bunu daha çok hak ediyorlar. Onlara ne olduğunu bile bilmiyor, dedi annesi.

– Ah, diye bağırdı Roberta. Hapiste olduğu zaman boyunca ailesi onu ne kadar merak etmiştir kim bilir?

– Evet, o hapisteyken ailesi onun nasıl olduğunu merak edip perişan olmuş ve o da ailesinin herhangi bir nedenle hapse atılabileceğini düşünüp üzülmüştü. Rusya’da böyle şeyler oluyordu. Ama madende bulunduğu sıralar bazı arkadaşları, karısı ve çocuklarının kaçarak İngiltere’ye geldiklerini haber vermişler. Bu yüzden o da kaçır kaçmaz onları aramak için buraya gelmiş.

– Onların adresini almış mı, diye sordu Peter.

– Hayır, sadece İngiltere’de olduklarını biliyor. Londra’ya gidiyormuş, bizim istasyonumuzda tren değiştirmesi gerekiyormuş ama sonra biletini ve cüzdanını kaybettiğini fark etmiş.

– Ah, onları bulabileceğini düşünüyor mu? Karısını ve çocuklarını demek istiyorum, cüzdanını ve diğer eşyalarını değil.

– Dilerim onları bulur. Karısına ve çocuklarına kavuşması için dua edeceğim.

Artık Filis bile annesinin sesinin titrediğini fark ediyordu.

– Anne, onun için neden bu kadar çok üzülüyorsun, diye sordu Filis.

Annesi bir süre cevap veremedi. Sonra sadece "evet" diyebildi. Bir şeyler düşünüyor gibiydi, çocuklar ise sessizce bekliyorlardı.

Sonra şöyle konuştu:

– Yavrularım, duanızı ederken tutsaklara merhamet etmesi için de Allah’a yalvarabilirsiniz.

– Merhamet etmesi için... Bütün esirlere merhamet etmesi için öyle mi anne, dedi Roberta.

– Evet. Bütün esirlere ve tutsaklara, dedi anneleri.

Rus beyefendi ertesi gün, daha iyiydi, ondan sonraki gün ise oldukça toparlanmıştı. Hatta üçüncü günü bahçeye çıkabilecek hâle bile gelmişti.

Kendisini iyi hissettiği bir gün çocuklara ve annelerine veda ederek oradan ayrıldı. Eşini ve çocuklarını bulmak üzere yola koyuldu.

Perks'in Gururu

Kahvaltı vaktiydi. Sütü döküp yulaf lapasını koyarken annelerinin yüzü parlıyordu.

- Bir hikâye daha sattım canlarım. Bu yüzden bugün çayın yanında çörek var. Pişer pişmez gidip alabilirsiniz, dedi.

Peter, Filis ve Robert a birbirlerine baktılar. Sonra Roberta şöyle dedi:

- Anne, çörekleri bugün değil de ayın on beşinde yesek olur mu? Haftaya perşembe günü yani.

- Ne zaman isterseniz yiyebilirsiniz tatlım. Ama neden, diye sordu anneleri.

- Çünkü o gün Perks'in doğum günü. Perks, otuz iki yaşına giriyor ve artık doğum gününü aklında tutmadığını söylüyor, dedi Roberta.

Anneleri:

- Peki ama Perks kim, diye sordu.

– Demir yolundaki arkadaşımız, diye cevaplandırdı Filis.
 – Ona güzel bir doğum günü yapabileceğimizi düşündük. Bir sonraki çörek gününde kutlayabilir miyiz diye izin istemeye karar vermiştik.

– Peki ya on beşinden önce çörek günümüz olmasaydı, dedi anneleri.

– O zaman çörek gününü zamanından önce yapardık.

– Anlıyorum. Aslında çöreklerin üstüne pembe şekerle Perks’in ismini yazmak güzel olurdu değil mi, dedi annesi.

– Perks güzel bir isim değil, dedi Peter.

– Öteki adı Albert’miş. Bir keresinde sormuştum, dedi Filis.

Çocuklar, Perks için bunları düşünüyorsun, karanlık odasında düşünceler içinde olan Perks, “Yarın benim doğum günüm. Ama hiç kimsenin aldırış edeceğini sanmıyorum.” diyordu kendi kendine. Oysa çocuklar onun doğum günü için hazırlık yapıyordu. Hepsi de biliyordu ki dört beş çörekle doğum günü partisi olmaz. Bu nedenle komşulardan bir şeyler istemeliydiler.

İnsanların kimisi iyi, kimisi kötü davrandı. Bazıları bir şeyler verdi, bazıları ise vermedi. İnsanlardan bir şey istemek çok zordur, başkası için bile olsa. Eğer denediyseniz bunu mutlaka siz de bilirsiniz.

Çocuklar eve dönüp verilenleri ve vaat edilenleri say-

dılar. Sonucun, ilk gün için hiç de kötü olmadığına karar verdiler. Peter, oyuncaklarının sayısını yazdığı küçük not defterine bir liste yaptı.

Liste şöyleydi:

Verilenler:

Tatlıcıdan bir pipo

Bakkaldan yarım paket çay

Bakkalın yanındaki tuhafiyeden hafif solmuş bir yün atkı

Doktordan içi doldurulmuş bir sincap

Vaat edilenler:

Kasaptan bir parça et

Eski kulübede oturan kadından altı taze yumurta

Ayakkabıcıdan bir parça bal peteği ve altı tane ayakkabı bağı

Demirci ustasından bir kürek

Perks için toplanan her şey hazırды. Çocuklar bunların bütün hepsini bir bebek arabasına koydular. Peter, Roberta ve Filis saat üç buçukta arabayı Perks'in yaşadığı küçük sarı eve doğru sürmeye başladılar.

Ev çok derli topluydu. Pencere kenarında yabancı çiçek saksıları, iri papatyalar, tüylü, çiçekli otlar vardı.

Çocuklar Bayan Perks'i gördüklerinde,

- Bugün eşinizin doğum günü olduğunu biz de biliyoruz, dediler.

Hediyelerin paketleri açılırken Bayan Perks'in neredeyse nefesi kesilecekti. Bütün paketler açılınca Bayan Perks, tahta bir sandalyeye çöküp ağlayarak çocukları hem şaşırttı hem de korkuttu.

Çocuklar:

– Yapmayın! Lütfen yapmayın, dediler.

– Ağlayacak ne var şimdi? Herhâlde getirdiklerimizi beğenmediğiniz için ağlamıyorsunuzdur, dedi Peter biraz sabırsızlanarak.

Bayan Perks yalnızca hıçkırıyordu. Ortalığı sessizlik kaplamıştı.

Kız kardeşleri Bayan Perks'in sırtına hafifçe vururken Peter tekrar,

– Hediyelerimizi beğenmediniz mi, diye sordu.

Kadın, tıpkı ağlamaya başladığı gibi aniden ağlamayı kesti.

– Beğenmemek mi? Perks'in hiç böyle doğum günü olmamıştı. Çocukluğunda zengin amcasıyla yaşarken bile.

Bayan Perks'in söylediği övücü sözler karşısında hepsinin de yüzleri ve kulakları kıpkırmızı oldu. Bu kadar övgüyü hak edecek bir şey yapmadıklarını düşünüyorlardı. Roberta ince bir sesle,

– Çörekleri koymak için bir tabak alabilir miyiz, dedi.

Böylece Bayan Perks, çay sofrasını çabucak hazırladı.

Çörekleri, balı ve çilekleri tabaklara koydu. Güller, iki reçel kavanozuna yerleştirildi. Çay sofrası, Bayan Perks'in de dediği gibi tıpkı bir padişah sofrasını andırıyordu.

Perks, ön taraftaki küçük kapının mandalını açtı.

– Haydi mutfağa saklanalım. Siz hediyelerin nereden geldiğini söylersiniz. Ama önce pipoyu verin çünkü onu siz aldınız. Siz her şeyi anlatınca biz içeri gelip, “Mutlu yıllar sana!” diye bağırırız, dedi Roberta.

Bu da çok güzel bir plandı. Fakat başarıya ulaşmadı. Peter, Roberta ve Filis'in ancak banyoya gidecek kadar vakitleri vardı. Çünkü Perks gelmek üzereydi. Kapıyı kapatmaya vakit bulamamışlardı. Bu yüzden istemeyerek de olsa mutfakta olup bitenleri duymuşlardı. “Merhaba!” diyen Bay Perks'in sesini duydular.

– Ne güzel bir sofr!

– Senin doğum günün için hazırlandı Perks. İşte sana aldığım küçük hediye. Cumartesi günü doğum gününü düşünerek almıştım, dedi Bayan Perks.

– Ne kadar iyisin, diye karşılık verdi Bay Perks.

Ardından bir öpücük sesi duyuldu.

– İyi de şu bebek arabasının burada ne işi var? Bütün bunlar da ne? Bu çilekleri nereden buldun?

Çocuklar, Bayan Perks'in ne cevap verdiğini duyamadılar. Çünkü tam o sırada Roberta konuşmaya başlamıştı.

Zavallı çocukcağzın vücudu korkudan titriyordu.

– Ah, şimdi ne yapacağız? Hiçbir şeyin üstüne etiket koymadım. Neyin kimden geldiğini bilemeyecek. Hepsini bizim verdiğimizizi düşünecek. Ona acıyıp yardım ettiğimizi sanacak, diye fısıldadı kardeşlerine.

– Şşşt, dedi Peter.

Artık Perks'in kızgın sesini duyabiliyorlardı.

– Beni ilgilendirmez, diyordu. Ben buna dayanamam, işte açıkça söylüyorum.

– Ama bütün bu saçmalıkları o çocuklara karşı yapıyorsun, Üç Bacalar'dan gelen çocuklara karşı, diyordu Bayan Perks.

– Beni ilgilendirmez. İsterse cennetten çıkmış birer melek olsunlar. Şimdiye kadar kendimizi idare ettik, hiç kimseye muhtaç olmadık. Bundan sonra da ben yaşadığım müddetçe böyle bir şeye müsaade etmeyeceğim. Yoksa sen böyle düşünmüyor musun Nell?

– Ah, lütfen sessiz ol, diyordu zavallı Bayan Perks. Allah aşkına şu saçma konuşmayı kes. Çocukların üçü de banyolar ve senin konuştuğun her kelimeyi duyuyorlar.

– O zaman ben de onlara iki çift laf edeceğim. Ben onlara nasıl bir adam olduğumu söylemiştim. Ama demek ki bir kez daha söylemem gerekiyormuş, dedi Perks sinirli sinirli.

İşte böyle diyerek iki adımda banyo kapısına vardı.

Kapıyı sonuna kadar açtı. Zavallı çocuklar daracık yerde birbirlerine yapışmışlardı.

– Dışarı çıkın, diye bağırdı Perks. Dışarı çıkın da bu hareketinizin amacını söyleyin. Ben size yoksulluğumdan hiç şikâyet ettim mi ki siz bana böyle bir harekette bulundunuz?

– Ben sizin memnun olacağınızı sanmıştım. Bundan sonra ömür boyu hiç kimseyi mutlu etmek için uğraşmayacağım, asla uğraşmayacağım, dedi Filis.

Küçük kız, gözyaşlarına boğulmuştu.

– Bizim kötü bir niyetimiz yoktu, dedi Peter.

– Hiç de düşündüğünüz gibi davranmadınız, diye cevap verdi Perks.

– Ah, yapmayın, dedi Roberta.

Durumu açıklayacak kelimeler bulmak istiyordu.

– Getirdiklerimizden hoşlanacağınızı düşünmüştük. Biz her doğum gününde birbirimize hediyeler alırız.

– Ah, tabi, sizin kendi aranızdaki ilişkiler. Onlar başka, dedi Perks.

– Ah, hayır, sadece kendi aramızda değil. Bütün hizmetçiler doğum günümüzde bize hediyeler verirdi, biz de onlara verirdik. Mesela benim doğum günümde annem bana bir broş verdi. Bayan Viney de iki güzel cam kâse hediye etti. Ama hiç kimse onun bana acıdığını düşünmedi, diye cevap verdi Roberta.

– Eğer burada da iki cam kâse olsaydı, söyleyecek fazla bir söz bulamazdım. Ama böyle kucak dolusu yiyecek olunca buna katlanamam. Hiçbir zaman buna dayanamam.

– Ama onların hepsi bizden değil ki. Biz sadece üstüne etiketleri yapıştırmayı unuttuk. Bunları köyden bir sürü insan gönderdi, dedi Peter.

– Kim onlara böyle bir şey yaptırdı, merak ettim doğrusu, dedi Perks.

– Neden? Biz yaptık, dedi Filis burnunu çekerek.

Perks o anda koltuğa çöküverdi. Çocuklara derin bir çaresizlik içinde bakmaya başladı.

– Yani siz bütün köyü dolaşıp bizim açlıktan öldüğümüzü söylediniz, öyle mi? İşte şimdi bütün komşularımızın karşısında bizi yerin dibine batırdınız. Düşündüğünüz bütün fenalıkları alıp gidin buradan! İyi niyetinizden hiç şüphem yok tabi. Eğer böyle olduğunuzu bilseydim sizinle hiç tanışmazdım, diyerek sandalyesini aniden döndürdü.

Böylece çocuklara sırtını dönmüş oluyordu. Sandalyenin bacakları kiremit döşemede gıcırdadı. Bu, bütün sessizliği bozan tek sestti.

Büyük Sır

Çocuklar, Üç Bacalar'da yaşamaya başladıkları ilk günlerde sık sık babalarından bahseder, sürekli sorular sorarlardı. Onun nerede olduğunu, neler yaptığını ve ne zaman döneceğini merak ederlerdi. Anneleri elinden geldiğince onların sorularına cevap vermeye çalışırdı. Ama çocuklar, zaman geçtikçe babalarından daha az bahsetmeye başlamışlardı. Çocuklar, sordukları soruların annelerini üzdüğünü başından beri fark ediyorlardı.

Bir gün anneleri yine yoğun bir şekilde çalışıyordu. Öyle ki odasından on dakika bile ayrılamamıştı. Bu yüzden annelerinin "çalışma odası" adını verdikleri bu çıplak, büyük odaya çayı Roberta getirdi.

- İşte çayını getirdim anneciğim. Soğutmadan iç, dedi Roberta.

Annesi masanın her tarafına dağılmış olan sayfaların arasına kalemini bıraktı.

Çayı alırken,

- Sence Filis ve Peter babalarını unutmaya mı başladılar, diye sordu.

- Hayır! Neden böyle düşündün, dedi hiddetlenerek Roberta.

- Hiçbiriniz babanızdan bahsetmiyorsunuz artık.

Roberta ağırlığını önce bir ayağı sonra öteki ayağı üstüne vererek,

- Yalnız olduğumuz zaman babam hakkında sık sık konuşuyoruz, dedi.

- Ama benimleyken konuşmuyorsunuz. Bunun sebebi ne, diye sordu annesi.

- Çünkü babam burada olmadığı için çok üzülüyorsun. Ondan bahsedince daha kötü oluyorsun. Bu yüzden artık babam hakkında konuşmuyoruz.

- Roberta, yavrum, sana bir şey söyleyeceğim. Ama bu o kadar kötü ki! Sizi sanki hiçbir şey yokmuş gibi ondan bahsederken görmek beni çok üzüyordu. Ama onu unutacak olursanız bu çok, çok daha kötü olur. Her şeyden kötü olur. Şimdi beni yalnız bırak. İşime devam etmek zorundayım, dedi annesi Roberta'yı kucaklayarak.

O akşam yatmadan önce anneleri her zamanki gibi kitap

okumadı. Onun yerine, küçük bir çocukken oynadıkları oyunları anlattı. Babalarının, dayılarıyla yaşadığı maceralardan bahsetti. Bu hikâyeler öyle komikti ki çocuklar dinlerken devamlı gülüyorlardı.

Roberta olanları baştan sona düşününce büyük sıkıntının ne olduğunu tahmin etmemeye çalıştı. Ama elinden bir şey gelmiyordu. Babaları, zavallı Edward amca gibi ölmemişti. Öyle olsaydı anneleri söylerdi. Hasta da değildi, hasta olsaydı anneleri onun yanında olurdu. Fakirlik ise kötü bir durum değildi. Çünkü Roberta, mutlu olmak için fakirliğin paradan daha çok işe yaradığını biliyordu.

Ertesi gün çocuklar, kardeşleri Roberta'nın uyarısına hiç kulak vermeden birbirleriyle didişip durdular. Galiba kavga sırasında Peter'in ayağı incinmişti.

Anneleri mendilini Peter'in ayağına bağladı ve onu Roberta ile beraber içeri taşıdılar. Yemek odasındaki tahta kanepenin üstüne yatırdılar. Onlar bu işlerle uğraşırken Filis de doktoru çağırmaya gitmişti.

Anneleri Peter'in yanına oturdu. Ayağını yıkarken bir yandan da onunla konuşuyordu. Roberta dışarı çıkıp çay yaptı.

Kendi kendine, "Elimden başka bir şey gelmiyor. Ya Peter ölürse, sakat kalırsa veya koltuk değnekleriyle yürümek zorunda kalırsal.." diye düşünüyordu.

Gözleri su birikintisine sabit lenmiş, bu sıkıntılı ihtimalleri düşünerek arka kapıda dikiliyordu.

– Keşke hiç doğmasaydım!

Bu sözü, farkında olmadan yüksek sesle söylemişti.

– O ne biçim söz, niçin öyle diyorsun, diye sordu bir ses.

Perks, elinde tahta bir sepetle önünde belirivermişti. Sepetin içi yeşil yapraklı köklerle ve yumuşak toprakla doluydu.

– Peter, tırmıkla ayağını incitti. Ayağında kocaman üç yara açıldı. Aynı askerlerinki gibi. Bu işte ben de suçluyum.

– Öyle olmadığına ben kefilim. Yaraları doktor gördümü, dedi Perks.

– Filis, onu çağırmaya gitti.

– İyi olacak, göreceksin.

Roberta bu teselli ile neşelenmeye çalıştı. Ayrıca Perks'in kendilerini affettiğini düşünerek mutlu oldu.

Ama Peter gerçekten yaralanmıştı. Doktor geldi, Peter'in ayağını muayene edip güzelce sardı. Peter'in bir hafta boyunca yaralı ayağı üstüne basmaması gerektiğini söyledi.

– Sakat kalmayacak ya da koltuk değneği falan kullanmayacak değil mi, diye fısıldayarak sordu Roberta doktora kapıda.

– Hayır, hayır! On beş gün içinde eskisi gibi sapasağlam olacak.

Peter sonraki birkaç gün boyunca kendini yorgun hissetti. Yatak, bütün yastıklara ve yumuşak desteklere rağmen sert ve rahatsızdı. Dışarı çıkamamak Peter için korkunç bir şeydi. Bu yüzden kanepeyi pencere kenarına çektiler. Peter buradan trenlerin rüzgârla vadide yükselen dumanını görebiliyordu. Ama trenler gözükmüyordu. Peter'i ziyaret için birçok kişi geldi.

Postacı bir yağın mektup getirmişti. Roberta annesine vermek üzere mektupları postacıdan aldı. Birden zarfın üzerinden de okunabilen mektuba baktı. Korkunç bir rüya görüyor gibiydi. Okumaya devam etti ama sütunun sonu yırtılmıştı, bu yüzden daha fazla okuyamadı. Annesinin odasına gitmek yerine ayaklarının ucuna basa basa kendi odasına çıktı ve kapısını kilitledi. Paketi açtı, yatağının ucuna oturarak basılı sütunu tekrar okudu. Elleri ve ayakları buz kesmiş, yüzü ise alev alev yanıyordu. Yazıyı tekrar okuyunca uzun ve derin bir nefes aldı.

– İşte öğrendim, dedi.

Okuduğu yazının başlığı şöyleydi: "Davanın sonucunda jürinin kararı: Suçlu."

Yargılanan adam babasıydı. "Suçlu" olduğuna karar verilmişti. Beş yıl kürek cezasına çarptırılmıştı. Elindeki kâğıdı ederek, "Babacığım, doğru değil, buna inanmıyorum! Sen asla böyle bir şey yapmış olamazsın, asla asla!" diye söylendi.

Roberta artık sırrı biliyordu. Zavallı çocuk aşağı inmek ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Rolünü çok cesurca oynadı ama pek başarılı olduğu söylenemezdi.

Aşağı indiğinde herkes başını çayından kaldırıp kızcağının kızarmış gözlerine ve yüzüne baktı. Annesi çay tepsisinin başından fırlayarak,

– Ne oldu, diye bağırdı.

Roberta:

– Başım ağrıyor, çok ağrıyor, dedi.

Baş gerçekten de ağrıyordu.

– Kötü bir şey mi oldu?

– Ben iyiyim, gerçekten.

Ama şişmiş gözleri annesine şu yalvaran kısa mesajı iletliyordu: “Peter ve Filis’in önünde konuşamam.”

Sonra da annesine gizlice,

– Yukarıya gel. Hiç kimsenin bizi duyamayacağı bir yere gidelim, dedi.

Annesi odasına geldiğinde kapıyı kilitledi, tek bir söz söylemeden öylece dikilmeye başladı.

Bütün çay boyunca ne söyleyeceğini düşünmüştü. “Her şeyi biliyorum.” veya “Her şey ortada.” veya “Korkunç sır artık sır değil.” demeye karar vermişti.

Birden annesine koşup sarıldı ve ağlamaya başladı.

– Ah, anneciğim, anneciğim, anneciğim!

Roberta sürekli bu sözleri tekrarlıyor, söyleyecek başka bir söz bulamıyordu.

Annesi onu sımsıkı kucaklamış bekliyordu.

Roberta annesinin kollarından sıyrıldı ve yatağına koştu. Döşegin altından, sakladığı mektubu çıkardı, titrek bir parmakla babasının ismini işaret etti.

Ufak bir bakış annesine her şeyi anlatmıştı.

– Roberta, buna inanmıyorsun değil mi? Babanın suçlu olduğuna inanmıyorsun değil mi?

– Hayır, dedi Roberta haykırırcasına.

Ağlamayı bırakmıştı.

– Bunlar doğru değil. Babanı hapse attılar ama baban yanlış bir şey yapmadı. O soylu, iyi ve onurlu bir insan. Sonunda yanımıza dönecek. Biz bunları düşünerek onunla gurur duymalı ve sabırla beklemeliyiz.

Roberta annesine sıkıca sarıldı. Sadece,

– Babamı çok seviyorum, diyebildi.

Roberta Eve Ne Getirdi?

- Ah, gözlerini aç! Konuş bizimle! Allah aşkına konuş!
Çocuklar bu sözleri, yüzü tünelin duvarına dayanmış, gözleri kapalı, baygın hâlde yatan kırmızı süveterli koşucuya defalarca tekrarladılar.

- Kulaklarını sütle ıslat. Bayılan insanların kulaklarını kolonyayla ıslattıklarını biliyorum, umarım süt de kolonyanın yaptığı işi yapar, dedi Roberta.

Böylece koşucunun kulaklarını ıslattılar, sütün bir kısmı boynundan sızarak kırmızı süveterinin içine girdi.

- Ah, lütfen gözlerini aç! Hatırım için! Yoksa öldüğünden hiç şüphem kalmayacak. Hatırım için, diye tekrarladı Roberta.

- Hayır, o ölmedi, dedi Filis.

- Kimin hatırı için olursa olsun canlan artık, dedi Peter ve hastayı kolundan tutup sarstı.

İşte o zaman kırmızı süveterli koşucu inledi, gözlerini açtı, tekrar kapadı ve çok zor duyulan bir sesle,

– Bırak kolumu, dedi.

– Ah, ölmemiş. Ölmediğini biliyordum zaten, dedi Filis ve ağlamaya başladı.

Çocuk sütü içti, üç kardeş konuşmadan onun yanında dikildiler.

– Ona bir dakika izin verin. Süt, damarlarına girer girmez iyileşecektir, dedi Peter.

Gerçekten de iyileşmişti.

– Şimdi daha iyiyim. Her şeyi hatırlıyorum, dedi ve hareket etmeye çalıştı ama çabası acı bir çığlıkla sona erdi.

– Lanet olsun! Herhâlde ayağımı kırdım!

– Düştün mü, diye sordu Filis, burnunu çekerek.

– Tabi ki hayır, ben çocuk değilim, dedi çocuk. Kendisine haksızlık edilmiş gibi sinirlendi.

– Şu aptal tellerden biri ayağıma takıldı, ayağa kalkmaya çalıştım ama kalkamadım, bu yüzden oturdum. Of, gerçekten de acıyor. Siz buraya nasıl geldiniz?

– Yarışçıların hepsini tünele girerken seyrettik. Sonra çıkışını görmek üzere tepenin öteki tarafına geçtik. Bütün koşucular çıktı, siz çıkmadınız. Biz de bir kurtarma ekibi kurduk, dedi Peter gururla.

– Epey cesaretliymişsiniz, dedi çocuk.

Peter sıcak bir tavırla,

– Hiç önemli değil. Size yardım edersek yürüyebilir misiniz, dedi.

– Çalışırım.

Yürümeye çalıştı ama ne var ki sadece bir ayağı üstüne basabildi. Öteki ayağı çok kötü şekilde sürüklenmişti.

Peter:

– Ne olacak şimdi, dedi.

– Bana bakın. Siz gidip yardım çağırın. En yakındaki eve gidin, dedi Roberta hızlı hızlı.

Böylece çocuklar yola çıktılar. Roberta, küçük mumun titreyen ışığında, uzaklaşan kardeşlerini seyretti. Küçük mumu, kırmızı süveterli çocuğun ayağının yanındaki kırık tuğlaya yerleştirdi. Sonra Peter'in bıçağını açtı. Bu iş, Roberta için çok zordu. Genellikle bıçağı açmak için bozuk paraya ihtiyaç duyardı. Bu defa Roberta, bıçağı başparmağının tırnağıyla açtı. Tırnağını kırdığı için canı acımişti. Çocuğun ayakkabı bağını kesti, ayakkabısını çıkardı. Çoraplarını çekip çıkarmaya çalıştı ama bacağı çok şişmiş, şekli bozulmuştu. Bu yüzden çorabı çok yavaş ve dikkatli bir şekilde kesti. Roberta bu kahverengi örgü çorabı kimin ördüğünü merak etti. Acaba annesi mi örmüştü, şu anda oğlu için endişeleniyor muydu, oğlu ayağı kırılmış olarak eve götürülünce ne hissedecekti? Roberta çorabı çıkarıp da zavallı ayağı

görünce tünel, gözüne eskisinden daha karanlık geldi. Yer sallanıyor, etrafındaki hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu.

– Zavallı ayak, senin bir yastığa ihtiyacın var, ah, diye söylendi kendi kendine.

Roberta iç etekliğini kesip katlamıştı. Yaralının bacağına kaldırarak katlanmış eteklikten yapılmış yastığın üstüne koydu.

– Lütfen bir daha bayılmayın, dedi Roberta çocuk acıdan inlerken.

Mendilini çabucak sütle ıslatıp zavallı yaralı ayağın üstüne koydu.

– Ah, acıyor, dedi çocuk irkilerek.

– İsminiz ne, diye sordu Roberta.

– Jim.

– Benimki de Roberta.

– Biraz önce yanında başka birileri yok muydu?

– Evet, Peter ve Filis, biri erkek kardeşim öteki de kız kardeşim. Sizi dışarı çıkarmak için yardım bulmaya gittiler.

– Sana bir şey söyleyeyim mi Roberta? Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın. Haydi el sıkışalım, dedi Jim.

Kırmızı süveterli kolunu uzattı. Roberta çocuğun elini sıktı.

– Sallamayacağım, çünkü elini sallarsam sen de sallanırsın. Zavallı ayağın da sallanır ve canın acır. Mendilin var mı?

– Sanmıyorum, dedi ve cebini yokladı. Evet, varmış. Ne yapacaksın?

Kız, mendili aldı, sütle ıslatıp yaralının alınına koydu.

– Çok iyi geldi. Nedir bu, diye sordu Jim.

– Süt. Hiç suyumuz yok.

– Sen çok iyi bir hemşiresin, dedi Jim.

Roberta:

– Aynı şeyi bazen annem için yaparım. Sütle değil tabi. Parfümle, sirkeyle ya da suyla. Şimdi mumu söndürmek zorundayım. Çünkü öteki mum dışarı çıkmamız için yeterli olmayabilir, dedi.

– Her şeyi düşünüyorsun, dedi Jim.

Roberta muma üfledi. Alev söndü. Zifiri karanlıkta kaldılar.

Peter ve Filis gün ışığına doğru tünel boyunca ilerlediler. Mumun yanan kısmı Peter'in parmaklarına damlıyordu. Filis'in eteğini tellere taktırıp yırtmasını ve çözülmüş ayak-kabı bağına basarak elleri ve dizleri üstüne düştüğü için yaralanmasını saymazsak yolda hiç kaza olmadı.

Filis:

– Bu tünelin sonu yok, dedi.

Gerçekten de tünel çok ama çok uzun görünüyordu.

– Dayan, her şeyin bir sonu vardır. Ancak sabırla yoluna devam edersen o sona ulaşabilirsin, dedi Peter.

– Yaşasın, diye bağırdı Peter aniden. İşte tünelin sonu gözüktü. Aynı bir toplu iğnenin simsiyah kâğıtta açtığı deliğe benziyor, değil mi?

Filis derin bir nefes aldı.

– Ömrüm boyunca bir daha asla tünele girmeyeceğim. İçeride iki yüz bin milyon kırmızı süveterli koşucu olsa ve hepsinin de bacağı kırık olsa bile, dedi.

– Aptal bir horoz olma, dedi Peter her zamanki gibi. Birazdan yine girmek zorunda kalacaksın.

– Şurada bir çatı var, dedi Filis, rayları işaret ederek.

Hava sıcaktı, bu yüzden durdukları zaman her iki çocuk da terlemiş ve nefessiz kalmışlardı. Sinyalizasyon kulübesinin açık pencerelerine bakmak için başlarını eğdiler. Nefessiz hâllerinin izin verdiği ölçüde yüksek sesle “Merhaba!” diye bağırmaya başladılar. Ama hiç kimse cevap vermedi. Sinyalizasyon kulübesi aynı boş bir oda gibi sessizdi. Açık kapıdan içeri bir göz attılar. Sinyal memuru, arkasını duvara doğru dayamış, bir sandalyede oturuyordu. Başını yana eğilmiş, ağzı açıktı. Derin bir uykuya dalmıştı.

– Aman Allah’ım! Uyanın, diye bağırdı Peter.

Bunu korkunç bir ses tonuyla söylemişti. Çünkü biliyordu ki eğer bir sinyal memuru görev başında uyuyakalırsa kendilerine yol göstermesini bekleyen trenlerin karşılaşacakları tehlikelerle ve bir yandan da işini kaybetme riskiyle

de karşı karşıya kalırdı. Sinyal memurunun Peter'in bağıırışı karşısında kılı bile kıpırdamadı.

Bunun üzerine Peter adamın üstüne atlayıp onu sarsmaya başladı. Sinyal memuru, yavaş yavaş, esneyerek ve gerinerek uyandı. Ama uyanır uyanmaz hızla ayağa fırladı, ellerini delirmiş bir adam gibi başına koydu.

– Aman Yarabbil! Saat kaç, diye bağırmaya başladı.

– On ikiyi on üç geçiyor, dedi Peter.

Sinyalizasyon odasının duvarındaki beyaz, yuvarlak yüzölçü saat böyle gösteriyordu.

Adam saate baktıktan sonra kolların yanına koştı, onları bir o yana bir bu yana çevirmeye başladı. Bir elektrik zilinin sesi çatırdayan manivelayla birlikte tellerinkine karıştı, adam kendini bir sandalyeye atıverdi. Rengi sapsarı olmuştu. Alnı, Filis'in daha sonra söylediğine göre aynı beyaz kabağın üstündeki kocaman çiğ tanelerine benzer ter damlacıklarıyla kaplanmıştı. Titriyordu. Çocuklar, iri, kıllı ellerinin bir o yana bir bu yana titremesini görebiliyorlardı. Peter bu titreyişleri “çok büyük çapta titremeler” olarak tasvir etmişti. Derin derin nefes alıyordu. Sonra aniden bağırmaya başladı:

– Şükürler olsun, şükürler olsun, tam zamanında geldiniz! Ah, şükürler olsun!

Omuzlarını inip kalkmaya, yüzü tekrar kızarmaya başladı. Yüzünü kocaman, kıllı elleriyle gizlemeye çalışıyordu.

– Ah, ağlamayın, lütfen ağlamayın! Her şey yoluna girdi, dedi Filis.

Küçük kız, adamın büyük, geniş omuzlarından birine, Peter de diğerine hafifçe vuruyordu.

Sinyal memuru eğildi, Peter’i öptü. Ona yardım edebilecek, yakınlardaki bir çiftçinin evini gösterdi.

Peter ve Filis’in eşlik ettiği çiftçiler yanlarındaki sedyeyle beraber tüneldeki sığınağa geldiklerinde Roberta ve Jim çoktan derin bir uykuya dalmıştı. Doktorun daha sonra söylediğine göre Jim acının etkisiyle bitkin düşmüştü.

Jim’i hep beraber çocukların evine götürdüler. Yolda giderken,

– Annenin bir şey demeyeceğinden emin misin, diye fısıldadı Jim.

Roberta:

– Kesinlikle, dedi.

Çiftçilerden biri:

– O zaman benim adamım, bisikletle doktorun evine gider ve ona buraya gelmesini söyler. Haydi delikanlıyı sarsmadan kaldırın. Bir, iki, üç!

Bir düşesin hayatı hakkında gizemli bir hikâye yazan anneleri, çalışma odasının kapısı aniden açılıp da Roberta’yı koştuktan kıpkırmızı olmuş bir hâlde görünce elindeki kalemi düşürdü.

Çocuk:

– Ohh, anne hemen aşağı in! Tünelde kırmızı süveterli bir koşucu bulduk, ayağını kırmış. Onu bizim eve getiriyorlar, diye bağırdı.

Annesi kaşlarını çatarak,

– Onu veterinere götürmeleri gerekir, benim burada topal bir köpekle uğraşacak hâlim yok, dedi.

Roberta hem güldü hem de boğuk bir sesle,

– O bir köpek değil, bir çocuk, dedi.

– O zaman evine, annesinin yanına götürsünler.

– Annesi ölmüş. Babası da Northumberland'daymış.

Ooh, anne ona iyi davranacaksın değil mi? Ben, onu eve getirmemizi isteyeceğinden emindim. Sen her zaman herkese yardım etmek istersin, dedi Roberta.

Annesi gülümsedi ama aynı zamanda içini çekti. Çocukların, evinizin ve kalbinizin yardıma ihtiyacı olan herkese her zaman açık olduğuna inanması çok güzeldir. Ama kendi kendilerine hareket ederlerse bu çok utandırıcı da olabilir.

– Tamam. Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız, dedi annesi.

Jim, dudakları kırmızıdan mora dönüşmüş, bembeyaz bir çehreyle içeri taşındığı zaman anneleri:

– Onu buraya getirdiğinize çok sevindim. Haydi Jim, doktor gelmeden önce sana rahat bir yatak hazırlayalım, dedi.

Jim kadının sevecen gözlerine bakınca yeni bir umutla kendini daha rahat hissetti.

– Çok acıyacak, değil mi, dedi. Bir korkak gibi davranmamaya çalışmıyorum. Tekrar bayılırsam benim bir korkak olduğumu düşünmezsiniz değil mi? İnanın bunu özellikle yapmıyorum. Sizi bu şekilde zor durumda bırakmaktan nefret ediyorum.

– Üzülme. Asıl zor durumda olan sensin, biz değiliz, dedi anneleri.

Çocuğu, aynı Peter’i öper gibi öptü.

– Burada olmandan çok memnunuz, öyle değil mi Roberta?

– Evet, dedi Roberta.

Annesinin yüzüne bakınca kırmızı süveterli yaralı koşucuyu eve getirmekle ne kadar iyi bir iş yaptığını anlamıştı.

Koşucunun Büyükbabası

Anneleri, bütün gün hikâyesiyle ilgilenemedi. Çünkü çocukların Üç Bacalar'a getirdikleri kırmızı süveterli koşucuya yatak hazırlanması gerekiyordu. Bu işlemden sonra doktor geldi ve çocuğun canını çok acıttı. Anneleri çocuğun yanından hiç ayrılmadı. Bu, Jim'i biraz da olsa rahatlatmıştı. Ama Bayan Viney'in de dediği gibi acı, yine acıydı.

Doktor, Jim'in yanından çıktığında kaşları biraz çatıktı. Peter, doktorla birlikte Üç Bacalar'dan yola açılan kapıya kadar sessizce yürüdü. Sonra,

- Çantanızı taşımama izin verir misiniz? Ağır görünüyor. İçinde ne var, dedi.

- Bıçaklar ve insanların canını acıtmak için daha birçok değişik alet. Bir de eter şişesi. Çocuğa eter vermek zorunda kaldım, biliyorsun ağrısı çok fazlaydı.

Peter bir şey söylemedi.

– Şu genç adamı nasıl buldunuz anlat bakayım, dedi Dr. Forrest.

Peter anlattı. Sonra Dr. Forrest, ona cesur kurtarıcılarının hikâyelerini anlattı. Doktor, Peter'in de sık sık belirttiği gibi sohbetlerinde çok ilginç şeyler anlatabilecek biriydi.

Peter, muayenehanede doktorun terazisini, mikroskobunu ve ölçü araçlarını inceleme fırsatı buldu.

Peter eve döndüğünde annesi çalışma odasındaydı. İçeride, masasının üstünde iki mumla çalışıyordu. Birkaç yıldızın göz kırptığı gökyüzünün griliğinde alevler, turuncu ve eflatun gözükiyordu.

Peter:

– İçeri girebilir miyim anne, diye sordu.

– Evet canım, bir şey mi oldu, dedi annesi dalgın bir şekilde.

Birkaç kelime daha yazdı sonra kalemını bıraktı ve yazdığı şeyi katlamaya başladı.

– Jim'in büyükbabasına mektup yazıyordum. Buraya yakın bir yerde oturuyor, biliyorsun.

– Evet, çayda öyle olduğunu söylemiştin. Benim de demek istediğim buydu. Ona yazmak zorunda mısın anne? Jim'e burada bakıp iyileşene kadar ailesine bir şey söylemesek olmaz mı? Bu onlar için sürpriz olurdu.

Annesi:

– Hiç şüphem yok. Belki kalabilir ama biliyorsun biz zengin değiliz. Onun istediği her şeyi karşılayacak güçte değiliz. Ayrıca onun bir hemşireye de ihtiyacı var, dedi.

Peter:

– Sen ona bakamaz mısın anne? İnsanlara çok güzel bakıyorsun, dedi.

– Bu çok hoş bir iltifat Peter ama aynı anda hem hemşirelik hem de hikâye yazarlığı yapamam. En kötü yanı da bu zaten.

– O zaman mektubu büyükbabasına göndermelisin.

– Tabi, okul müdürüne de mektup yazdım. Her ikisine de telgraf çekmiştik ama mektup yazmam da gerekiyor. Yoksa çok endişelenirler.

– Anne, diyorum ki büyükbabası niçin hemşire parasını ödemiyor? Çok harika olurdu. Yaşlı adamın para içinde yüzüğünden eminim. Kitaplardaki büyükbabalar hep öyledir.

– Bu büyükbaba kitapta değil. O yüzden çok fazla parası olduğunu düşünmemeliyiz, dedi annesi. Şimdi sen mektupları postaneye götür, haydi artık üzülmeyin. Cesaret! Bu, bütün erdemlerin en güzelidir! Jim burada en fazla iki veya üç hafta kalabilir.

Gecenin geri kalan bölümünde Peter tam bir melek gibiydi. Roberta onun hastalanmasından korktu. Ertesi sa-

bah Peter'i, her zamanki gibi Filis'in oturduğu sandalyenin arkasına saklanıp onun saçını çekerken görünce rahatladı.

Kapı vurulduğunda kahvaltıdan henüz kalkmışlardı. Çocuklar Jim'in ziyaretinin şerefine gümüş mamlukları temizlemekle meşguldüler.

Anneleri:

– Doktor gelmiş olmalı. Ben gidiyorum. Mutfak kapısını kapatın. Görünmeniz uygun olmaz, dedi.

Ancak gelen doktor değildi. Sesten ve yukarı çıkan botların gürültüsünden anlamışlardı bunu. Botların sesini tanımadılar ama herkes bu sesi daha önce duyduğuna emindi.

Aradan epey bir zaman geçmesine rağmen hiçbir ses duymadılar. Birbirlerine "Kim gelmiş olabilir?" diye sormaya başladılar.

Anneleri:

– Roberta, diye seslendi.

Çocuklar mutfak kapısını açtılar, anneleri merdiven tırabzanından eğilerek,

– Jim'in büyükbabası geldi. Elinizi yüzünüzü yıkadıktan sonra onu görebilirsiniz. O sizleri görmek istiyor, dedi.

Anneleri pencerenin yanındaki kanepede oturuyordu. Öteki evdeyken her zaman babalarının oturduğu deri kaplı koltukta ise yaşlı beyefendi oturuyordu.

– İşte bu hiç aklıma gelmemişti, dedi Peter.

“Nasılsınız?” demeyi sonradan akıl edebildi. O anda heyecandan nezaket gibi şeylerin varlığını bile unutmuştu.

Filis:

– Bu bizim yaşlı beyefendimiz, dedi.

– Ah, sizsiniz, dedi Roberta.

Sonra kendilerine geldiler. Nasıl davranmaları gerektiğini hatırlayıp çok kibar bir şekilde “Nasılsınız?” dediler.

– Bu Jim’in büyükbabası, dedi anneleri yaşlı beyefendinin adını söyleyerek.

Son

Yaşlı beyefendi torununu görmeye geldikten sonra Üç Bacalar'daki hayat çok değişti. Çünkü Jim'in büyükbabası, çocuklara yardım eden yaşlı beyefendiden başkası değildi.

Evet, dediğim gibi Üç Bacalar'daki hayat eskisine hiç benzemiyordu.

Annelerinin ders için vakti olduğu kadar oyun için, çocuklara küçük şiirler yazmak için de vakti vardı. Üç Bacalar'a geldiklerinden beri şiirlere hemen hemen hiç zaman ayıramamıştı.

Bu derslerle ilgili çok tuhaf bir şey vardı. Çocuklar ne yapıyor olurlarsa olsunlar mutlaka başka bir şey yapmak istiyorlardı. Peter Latince çalışırken Roberta'nın yaptığı gibi tarih öğrenmenin daha güzel olacağını düşünüyordu.

Roberta ise Filis'in öğrendiği aritmetiği öğrenmeyi tercih ediyordu. Filis için tabi ki en ilginç ders Latinceydi. Bu, böyle devam ediyordu.

Jim'in ayağı iyileştikçe çocuklar yukarı çıkıp onunla daha çok sohbet ediyorlardı. Jim, okul hayatı ve arkadaşları hakkında hikâyeler anlatıyordu. Jim'in Parr isminde zekâ düzeyi çok düşük bir arkadaşı vardı. Jim'in fikirlerine çok değer verdiği Wigsby Minor da başka bir arkadaşıydı. Paley soyadında üç tane kardeş vardı. En küçük olanı Terts Paley, kavgayı çok severdi.

Peter bu hikâyeleri çok neşeli bir şekilde dinlerdi. Annelerinin de bu hikâyelere ilgi gösterdiği zamanlar oluyordu.

Jim Peter'e, domino, satranç ve dama oyunlarını öğretmişti. Çocuklar hep birlikte çok güzel vakit geçirmişlerdi.

Jim'in ayağı iyileşmeye başladıkça Roberta, Peter ve Filis'de şöyle bir düşünce yer etmişti. Çocuğu eğlendirmek için oyun dışında da hoş bir şeyler yapmaları gerekiyordu. İşin en zor kısmı ise ne yapmaları gerektiğini bulabilmektir.

Hepsi beraber, kafaları iyice karışana kadar düşündüler.

Peter:

– Hiç faydası yok. Eğer onu eğlendirecek hiçbir şey düşünmezsek demek ki hiçbir şey yapamayacağız. Çünkü düşünmemizin de bir sonu var. Belki kendi onayıyla olacak bir şey onu mutlu edecektir, dedi.

– Bazen siz çaba harcamadan da bazı şeyler kendiliğinden olur, dedi Filis, sanki dünyadaki her şeyi kendisi yapıyormuş gibi.

– Bir şeylerin olmasını ne kadar çok isterim. Harika bir şeyler, dedi Roberta hayal görür gibi.

Gerçekten o bunları söyledikten dört gün sonra harika bir şey oldu.

O günlerde çocuklara demir yolu çocukları demek neredeyse imkânsızdı. Ama günler geçtikçe demir yoluna gidememenin rahatsızlığını hissetmeye başlamışlardı. Bunu ilk dile getiren Filis oldu.

– Acaba demir yolu bizi özliyor mudur? Artık onu görmeye hiç gitmiyoruz, dedi.

– Adaletsizce davranıyoruz. Oynayacak başka arkadaşımız yokken onu çok seviyorduk, dedi Roberta.

– Perks, Jim’in durumunu sormaya geliyor hep, dedi Peter.

– Ben insanları kastetmemiştim. Ben sevgili demir yolunun kendisinden bahsediyordum, diye açıklama yaptı Filis.

Dördüncü gün gelince Roberta:

– Benim asıl üzüldüğüm şey, 9.15 trenine el sallayarak babama sevgilerimizi göndermekten vazgeçmiş olmamızdır, dedi.

– Haydi tekrar başlayalım, dedi Filis ve öyle yaptılar.

Eve hizmetçilerin gelişi ve annelerinin yazmayı bırakmasıyla birlikte her şey değişmişti. Her şeyin başladığı sabah, erkenden kalkıp çay yaptıkları, kahvaltıda elmalı pasta yedikten sonra demir yolunu ilk kez gördükleri o garip sabahtan bu yana, sanki zaman hiç bitmeyecek gibi uzayıp gidiyordu.

– Çabuk ol. Yoksa 9.15 trenini kaçıracaksınız, dedi Peter.

– Daha çabuk olamıyorum. Ah, kahretsin! Ayakkabı bağım tekrar çözüldü, dedi Filis.

Çocuklar koştu. Temiz mi yoksa kirli mi olduğunu hiç önemsemeden mendillerini bir kez daha 9.15 trenine salladılar.

– Babamıza selam götür, diye bağırdı Roberta.

Ötekiler de bağırdılar:

– Babamıza selam götür!..

Yaşlı beyefendi, birinci sınıf vagonunun penceresinden onlara el salladı. Bunda tuhaf bir durum yoktu. Çünkü yaşlı beyefendinin her zaman yaptığı bir şeydi bu. Ancak farklı olan bir şey vardı ki o da vagonun bütün pencerelerinden mutlaka bir mendil, gazete veya el sallanıyor olmasıydı. Tren yanlarından gürültüyle geçti, altındaki çakıl taşları o geçen ken zıplayıp dans ettiler. Çocuklar birbirlerine bakakaldılar.

– Eee, dedi Peter.

– Eee, dedi Roberta.

– Eee, dedi Filis.

– Bu da ne demek, diye sordu Peter cevap alacağını ummadan.

Roberta:

– Bilmiyorum. Belki yaşlı beyefendi trendekilere bize bakıp el sallamalarını söylemiştir. Bizim bundan hoşlanacağımızı düşünmüştür, dedi.

Tuhaftır ama olanlar aynen Roberta'nın söylediği gibiydi. Çok tanınmış ve saygıdeğer biri olan yaşlı beyefendi, biletleri onaylayan genç adamın durduğu kapıda bekleyip kapıdan geçen her yolcuya bir şeyler söylemişti. Bütün yolcular, yaşlı beyefendinin söylediklerine kafa salladıktan sonra platforma gidip gazetesinin belirli bir sütununu okuyordu. Trene binen yolcular, daha önceden oraya gelen yolculara yaşlı beyefendinin söylediklerini aktardılar. Diğer yolcular da gazeteye bakınca çok şaşırmış, çoğunlukla da memnun olmuşlardı. Sonra tren çocukların beklediği çitleri geçerken bazıları el salladı, bazıları da elindeki gazete ve mendilleri çılgınca salladı. Çocuklara, sanki tren canlanmış da çok uzun zamandan beri ona duydukları sevgiye karşılık veriyormuş gibi geldi.

– Çok tuhaf bir durum, dedi Peter.

– Çok şaşırtıcı, diye ekledi Filis.

Dersler, o gün Roberta'ya çok zor geldi. 48 poundluk etle

36 poundluk ekmeği 144 a ocuk arasında paylaştırama-
yınca kendisinden çok utandı. Annesi kızına endişeyle baktı.

– Kendini iyi hissetmiyor musun yavrum, diye sordu.

Roberta'nın umulmadık cevabı,

– Bilmiyorum, oldu. Ne hissettięimi bilmiyorum. Böyle
olmamın nedeni tembellik değil. Anne, bugün dersleri bırak-
mama izin verir misin? Tek bařıma kalmak istiyormuřum
gibi geliyor bana.

– Evet, tabi bırakabilirsin, dedi annesi.

– Ama, dedi Roberta.

– Ne oldu benim tatlı kızım? Hasta değilsin değil mi?

– Bilmiyorum, diye cevap verdi Roberta.

Nefessiz kalmış gibiydi. Konuşmasına devam ederek,

– Ama kendi başıma kalıp niçin kendimi budala gibi
hissettiğimi ve içimdeki bütün bu çalkantının nedenini an-
lamak istiyorum, dedi.

– Biraz yatsan daha iyi olmaz mı, dedi annesi, onun
alnına düşen saçlarını okşayarak.

– Bahçeye ıkmanın bana daha iyi geleceğini dşn-
yorum, dedi Roberta.

Ama bahçede de rahat edemedi. Sanki oban püskülleri,
gz glleri hepsi birden olacak şeyi bekliyormuř gibiydiler.
Her şeyin beklemedeymiř gibi göründüęü o güneřli gz
günlerinden biriydi.

Roberta daha fazla bekleyemedi.

- İstasyona gideceğim. Perks'le konuşacağım, sinyal memurunun küçük oğlunu soracağım, dedi.

Böylece istasyona indi. Perks ortalıkta gözükmiyordu. Roberta, istasyonun yalnızlığını kediyle paylaşıyordu. Huyu çok değişken olan sert yaradılışlı bu kedi bile bugün gelmiş, sırtını Roberta'nın çoraplarına sürtüyor, kuyruğunu sallıyordu.

O sırada Bay Perks geldi.

- Merhaba! İşte buradasın. Eğer bu trense çok güzel olur. Allah seni korusun yavrum! Gazetede gördüm, ömrüm boyunca hiçbir şeye bu kadar sevinmemiştim, dedi.

Bir süre Roberta'ya baktıktan sonra şöyle dedi:

- Böyle bir günde kırgınlık olmaz değil mi?

Önce bir yanağından sonra ötekinden öptü.

- Kırgın değilsin, değil mi, diye endişeli bir şekilde sordu. Haddimi aşmadım herhâlde. Böyle bir günde, biliyorsun...

- Hayır, hayır. Elbette haddini aşmadın, sevgili Bay Perks, biz seni sanki amcamızmışsın gibi seviyoruz ama nasıl bir günde, dedi Roberta.

Perks:

- Bugünkü gibi. Aaa, ben sana gazetede ne gördüğümü söylemedim mi, dedi.

- Gazetede ne gördüğünüzü mü, dedi.

Ama 11.54 treni çoktan istasyona girmişti. İstasyon müdürü, olması gerekip de olmadığı her yerde Perks'i aramaktaydı.

Roberta tek başına dikilip kaldı. İstasyon kedisi sevecen bakışlarla onu seyrediyordu.

Tabi ki siz ne olacağınızı çok iyi biliyorsunuz. Ama Roberta o kadar zeki değildi. Kalbi aynı rüyalarındaki gibi karışık umutlarla doluydu. Kalbinin ne istediğini bilmiyordu. Belki az sonra gerçekleşecek olan, benim ve sizin tarafınızdan bilinen şeyi istiyordu ancak hiçbir şey umacak durumda değildi. Kafası sanki boş bir sayfa gibiydi.

11.54 treninden sadece üç kişi indi. İlki, elinde içi tavuklarla dolu parmaklıklı iki kutu bulunan bir çiftçiydi. Tavuklar başlarını endişeyle parmaklıklar arasından çıkarmışlardı. İkinci yolcu bakkalın karısının kuzeni olan Bayan Peckkit'di. O da elinde teneke bir kutu taşıyordu. Üçüncüsü ise...

– Ah, babacığım, babacığım!

Bu çılgılık, trendeki herkesin kalbine bir bıçak gibi battı. İnsanlar, dudakları sımsıkı kapalı, zayıf, uzun boylu bir adamla küçük bir kızın birbirlerine nasıl sarıldıklarını görmek için başlarını pencerelerden dışarı çıkardılar. Küçük kız kollarını babasının bacaklarına dolamıştı. Adam ise çocuğu sımsıkı kucaklamıştı.

– Harika bir şey olacağını biliyordum. Ama böyle ola-

cağımı hiç düşünmemiştim. Ah, babacığım, babacığım, dedi Roberta yoldan yukarı çıkarken.

– Annen mektubumu almadı o zaman, değil mi, diye sordu babası.

– Bu sabah mektup falan gelmedi. Ah! Babacığım! Gerçekten sensin, değil mi?

– Gerçek suçlu yakalandı. Artık herkes benim suçsuz olduğumu biliyor, dedi babası. Sonra da, annen bana mektup yazıp senin her şeyi öğrendiğini anlattı. Ona ne kadar yardımcı olduğunu da anlattı. Benim küçük kızım!

Çok geçmeden eve vardılar.

İşte evin kapısı açılıyor ve Roberta:

– İçeri gel baba, içeri gel, diye sesleniyordu.

Herkes içeri giriyor ve kapı kapanıyor. Aile artık bir arada. Bizim için yapılacak en iyi şey, hızla ve sessizce oradan uzaklaşmak olacak. Bahçenin sonunda, otların ince altın sarısı sapları ve güz gülleri arasından, omuzlarımızın üstünden o beyaz ve mutlu eve son bir kez daha bakabiliriz.

TÜRKÇENİN MUHAFIZLARI

Türkçemizin günümüze kadar ulaşmasında muhafızlık eden pek çok kişi oldu. Türkçenin Muhafızları'yla bu kişileri yakından tanımaya ne dersiniz?

BİR KELİME SEYYAHI

Amcasının kurduğu tuzaktan son anda kurtulan Mahmut, doğduğu topraklardan ayrılarak hayatını seyyah olarak sürdürür. Mahmut'un kelimelerden oluşan bir hazinesi vardır ve seyyahlığı sırasında hazinesine yeni kelimeler, yeni bilgiler ekler. 97 yaşında hayata veda ettiğinde geride birçok eser ve öğrenci bırakır. Tarihe adı Türkçenin Muhafızı Kaşgarlı Mahmut olarak yazılır.

88 sayfa

SİMURG'A YOLCULUK

Ali Şîr Nevayî ve Hüseyin Baykara, can dostu iki arkadaş... Onları çocukluklarından itibaren zorlu ve maceralı bir yolculuk beklemektedir. İkisi de Simurg'a doğru yola çıkarak büyük hayaller kurarlar. Kültürümüze önemli katkıları olan bu iki ismin hayatları boyunca hayallerinin peşinden koşma macerasını okuyacaksınız.

112 sayfa

MUTLULUK BİLGİSİ

Adil, Zahit, Mehmet ve Yusuf aynı okula giden dört arkadaşdır. Yaşadıkları şehri düşmanlardan korumak için bir gece Burana Kulesi'ne çıkarlar. Kuleye çıkma maceraları istedikleri gibi sonuçlanmaz ama Yusuf'un bir karar almasına vesile olur: Bir yıldız gibi insanlığı aydınlatmak... Yusuf, gerçek mutluluğun ve ilmin yolunu insanlara göstermek için çok çalışması gerektiğinin farkındadır.

80 sayfa

Özgür Aras Tüfek

12,5x21 cm

12+ Yaş

erdemyayinlari.com.tr

erdem
çocuk

Demir Yolu Çocukları

Edith Nesbit

Bir gece babaları ortadan kaybolunca Londra'daki mutlu evlerini bırakıp anneleriyle demir yolu yakınındaki bir kulübeye yerleşen üç kardeş, bir taraftan babalarını bulmaya çalışırken diğer yandan raylardan kendilerine yeni bir dünya kurarlar.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi	14. Don Kışot
2. Gulliver'in Gezileri	15. Küçük Kadınlar
3. Monte Cristo	16. Pinokyo
4. Alis Aynalar Ülkesinde	17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
5. Oliver Twist	18. Pollyanna
6. Deniz Altında 20.000 Fersah	19. Heidi
7. Defne Adası	20. Moby Dick
8. Üç Silahşörler Kralın Hizmetinde	21. Kaptan Grant'ın Çocukları
9. Üç Silahşörler Kraliçenin Hizmetinde	22. Peter Pan
10. Sefiller "Kozet"	23. Düşler Ülkesinin Kralı
11. Tom Sawyer	24. Lassie
12. Küçük Kemancı	25. Demir Yolu Çocukları
13. Seksen Günde Dünya Gezisi	

ISBN: 978-975-501-337-4

9 789755 013374

f /erdemcocukkitaplari

📱 /erdemcocuk

📺 /erdemyayinigrubu

